

Hof van Cassatie

LIBERCAS

4 - 2023

AANSPRAKELIJKHEID BUITEN OVEREENKOMST

BIJZONDERE AANSPRAKELIJKHEID

Bijzondere aansprakelijkheid - Burenhinder - Onroerend goed - Schade - Burenhinder - Vergoeding - Verkoop - Eigendomsoverdracht - Verkoopprijs - Tegenprestatie

Ingeval de eigenaar van een onroerend goed, ingevolge schade of nabuurschapshinder, overeenkomstig de artikelen 544, 1382 en 1383 Oud Burgerlijk Wetboek recht heeft op een vergoeding of compensatie en vervolgens zijn goed verkoopt zonder zijn recht op vergoeding of compensatie mee over te dragen, kan deze vergoeding of compensatie niet worden verrekend met de verkoopprijs; die prijs behelst de geldelijke tegenprestatie voor de eigendomsoverdracht en strekt niet tot vergoeding of compensatie van de schade of hinder.

- Artt. 544, 1382 en 1383 Oud Burgerlijk Wetboek

7 februari 2022

C.21.0122.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220207.3N.9](#)

AC nr. ...

Bijzondere aansprakelijkheid - Burenhinder - Hestel evenwicht - Schade - Gebruik-en genotsderving

De eigenaar van een pand die door een daad, een verzuim of eender welke gedraging het evenwicht tussen de eigendommen verbreekt door aan een naburige eigenaar hinder op te leggen die de gewone ongemakken van het nabuurschap overtreft, is een rechtmatige en passende vergoeding tot herstel van het verstoorde evenwicht verschuldigd; zowel de door de naburige eigenaar geleden schade aan diens eigendom als gebruiks- en genotsderving komen voor een rechtmatige en passende vergoeding in aanmerking.

- Art. 544 Oud Burgerlijk Wetboek

7 februari 2022

C.21.0122.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220207.3N.9](#)

AC nr. ...

DAAD

Daad - Fout - Overtreding van een wettelijke of reglementaire bepaling - Fout

De overtreding van een wettelijke of reglementaire bepaling is in beginsel op zichzelf een fout die leidt tot de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van degene die de overtreding heeft begaan, wanneer die fout schade veroorzaakt (1). (1) Cass. 10 april 2014, AR C.11.0796.N, AC 2014, nr. 282; Cass. 16 mei 2011, AR C.10.0664.N, AC 2011, nr. 320; Cass. 8 november 2002, AR C.00.0374.N, AC 2002, nr. 594; Zie Cass. 14 januari 2000, AR C.98.0471.F, AC 2000, nr. 33; Cass. 26 juni 1998, AR C.97.0236.F, AC 1998, nr. 343, met concl. van advocaat-generaal J. SPREUTELS op datum in Pas.; Cass. 3 oktober 1994, AR C.93.0243.F, AC 1994, nr. 412, met concl. van advocaat-generaal J.F. LECLERCQ op datum in Pas.; Cass. 22 september 1988, AR 8134, AC 1988, nr. 47; Cass. 13 mei 1982, AR 6434, Pas., I, 1056, met concl. van advocaat-generaal J. VELU; Cass. 19 december 1980, AR 2660, AC 1980-81, nr. 241, met concl. van procureur-generaal A. DUMON.

13 januari 2022

C.21.0345.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220113.1N.1](#)

AC nr. ...

SCHADE

Schade - Beoordelingsbevoegdheid - Raming - Peildatum - Ramingswijze - Raming naar billijkheid (of "ex aequo et bono")

De bodemrechter beoordeelt in feite het bestaan van de door een onrechtmatige daad veroorzaakte schade, alsook het bedrag dat nodig is om die schade volledig te herstellen; hij mag de schade ex aequo et bono ramen, mits hij de reden opgeeft waarom hij de door het slachtoffer voorgestelde berekeningswijze niet kan aannemen en tevens vaststelt dat de door hem omschreven schade onmogelijk anders kan worden bepaald (1). (1) Cass. 19 februari 2020, AR P.19.1090.F, AC 2020, nr. 143, met concl. "in hoofdzaak" OM op datum in Pas.; zie Cass. 8 oktober 2020, AR C.20.0050.F, arrest niet gepubliceerd; Cass. 28 oktober 2019, AR C.19.0013.F, AC 2019, nr. 547, met concl. van advocaat-generaal GÉNICOT op datum in Pas.; Cass. 25 april 2019, AR C.18.0569.F, AC 2019, nr. 247, met concl. "in hoofdzaak" van advocaat-generaal WERQUIN op datum in Pas.; Cass. 20 november 2012, AR P.12.0499.N, AC 2012, nr. 624; Cass. 15 september 2010, AR P.10.0476.F, AC 2010, nr. 522.

13 januari 2021

P.20.1094.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.6](#)

AC nr. ...

Schade - Beoordelingsbevoegdheid - Raming - Peildatum - Ramingswijze - Kapitalisatie - Voorwaarden - Weigering door de rechter

Als vergoedingswijze van toekomstige schade wordt kapitalisatie omschreven als een actuariële berekening die erin bestaat alle verschuldigde vergoedingen samen om te zetten in een bedrag; die methode veronderstelt dus een minimale gelijkwaardigheid tussen de vervaltermijnen van de verschuldigde rente en de jaarlijkse schade die zich tot het einde van de door de berekening bepaalde periode zal voordoen; de rechter kan de kapitalisatie weliswaar niet weigeren op grond dat de schade zich niet op lineaire wijze zal voordoen (1); hij kan de kapitalisatie niet weigeren ten koste van een tegenstrijdigheid die erin zou bestaan te zeggen dat de blijvende ongeschiktheid dat in werkelijkheid niet is; hij kan de kapitalisatie daarentegen wel weigeren indien de voornoemde gelijkwaardigheid niet kan worden vastgesteld en die methode aldus ertoe zou leiden dat het slachtoffer een bedrag wordt toegekend dat de te vergoeden schade te boven gaat. (1) Zie Cass. 8 oktober 2020, AR C.20.0050.F, arrest niet gepubliceerd; Cass. 25 april 2019, AR C.18.0569.F, AC 2019, n° 247, met concl. "in hoofdzaak" van advocaat-generaal WERQUIN op datum in Pas.; Cass. 27 mei 2016, AR C.15.0509.F, AC 2016, nr. 357, met noot van Th. W. Het OM heeft in het licht van die rechtspraak van de 1e kamer van het Hof tot de vernietiging geconcludeerd (M.N.B.).

13 januari 2021

P.20.1094.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.6](#)

AC nr. ...

ARBEID

VROUWEN

Vrouwen - Discriminatieverbod - Slachtoffer van discriminatie - Ongunstige of nadelige behandeling - Moederschap - Begrip

Het begrip moederschap in artikel 4, § 1, van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen, betekent niet het moeder zijn in het algemeen, maar heeft slechts specifiek betrekking op de periode onmiddellijk na de bevalling gedurende dewelke de biologische gesteldheid van de vrouw en de bijzondere relatie met het kind wordt beschermd; bijgevolg valt een probleem van kinderopvang niet onder moederschap in de zin van voormeld artikel 4, § 1 (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 4, § 1 Wet 10 mei 2007 ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen

4 april 2022

S.20.0025.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220404.3N.3](#)

AC nr. ...

ARBEIDSOVEREENKOMST

ALLERLEI

Allerlei - Discriminatieverbod - Slachtoffer van discriminatie - Ongunstige of nadelige behandeling - Moederschap - Begrip

Het begrip moederschap in artikel 4, § 1, van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen, betekent niet het moeder zijn in het algemeen, maar heeft slechts specifiek betrekking op de periode onmiddellijk na de bevalling gedurende dewelke de biologische gesteldheid van de vrouw en de bijzondere relatie met het kind wordt beschermd; bijgevolg valt een probleem van kinderopvang niet onder moederschap in de zin van voormeld artikel 4, § 1 (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 4, § 1 Wet 10 mei 2007 ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen

4 april 2022

S.20.0025.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220404.3N.3](#)

AC nr. ...

SCHORSING VAN DE OVEREENKOMST

Schorsing van de overeenkomst - Tijdelijke overmacht - Schorsingsgronden - Aard

De artikelen 49, 50, 51 en 77/4 Arbeidsovereenkomstenwet zijn door de regeling van de tijdelijke overmacht geïnspireerd, maar vereisen niet dat de bedoelde omstandigheden werkelijk overmacht uitmaken (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 49, 50, 51 en 77/4 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten

4 april 2022

S.20.0053.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220404.3N.4](#)

AC nr. ...

Schorsing van de overeenkomst - Tewerkstelling - Verplichting van de werkgever - Schorsing - Redenen - Doel

De gevallen van overmacht, technische stoornis, slecht weer en gebrek aan werk wegens economische oorzaken schorsen de verplichting van de werkgever het overeengekomen werk te doen uitvoeren ten einde een beëindiging van de arbeidsrelatie te vermijden; ze zijn in beginsel niet afhankelijk van de wil van de werkgever en sluiten niet elke beoordeling uit (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 49, 50, 51 en 77/4 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten

4 april 2022

S.20.0053.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220404.3N.4](#)

AC nr. ...

Schorsing van de overeenkomst - Tijdelijke werkloosheid - Economische werkloosheid - Misbruikbestrijding

De artikelen 30quinquies, 49, 50, 51 en 77/4, § 7 Arbeidsovereenkomstenwet, artikel 71, derde lid, Werkloosheidsbesluit en artikel 38, § 3sexies, Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid, strekken ertoe misbruiken van tijdelijke werkloosheid te bestrijden, waarbij artikel 30quinquies Arbeidsovereenkomstenwet en artikel 38, § 3sexies, Algemene Beginselenwet Sociale Zekerheid inzonderheid de economische werkloosheid beogen.

- Art. 38, § 3sexies Wet 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers

- Art. 71, derde lid KB 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering

- Artt. 49, 50, 51, 77/4, § 7 en 30quinquies Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten

VERPLICHTINGEN

Verplichtingen - Tewerkstelling - Verplichting van de werkgever - Schorsing van de arbeidsovereenkomst - Doel

De gevallen van overmacht, technische stoornis, slecht weer en gebrek aan werk wegens economische oorzaken schorsen de verplichting van de werkgever het overeengekomen werk te doen uitvoeren ten einde een beëindiging van de arbeidsrelatie te vermijden; ze zijn in beginsel niet afhankelijk van de wil van de werkgever en sluiten niet elke beoordeling uit (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 49, 50, 51 en 77/4 Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten

BEWIJS

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Bewijslast - Beoordelingsvrijheid - Partij op wie de bewijslast rust - Verplichting

Uit de artikelen 1315 en 1349 Oud Burgerlijk Wetboek volgt niet en uit artikel 870 Gerechtelijk Wetboek evenmin dat de partij op wie de bewijslast van een feit rust, moet bewijzen dat de gegevens die als tegenbewijs worden aangevoerd, ongegrond zijn.

- Art. 870 Gerechtelijk Wetboek
- Artt. 1315 en 1349 Oud Burgerlijk Wetboek

1 april 2021 C.20.0205.F [ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210401.1F.2](#) AC nr. ...

Burgerlijke zaken - Vermoedens - Geloofwaardige verklaringen van de verweerster

Het arrest dat, om tot de overtuiging te komen dat een aangetekende zending een opzeggingsbrief bevatte, een geheel van met elkaar overeenstemmende gegevens als vermoedens aanneemt omdat het oordeelt dat de verklaringen die de verweerster tegen de door de eiseres als tegenbewijs aangevoerde gegevens inbrengt, geloofwaardig zijn, ontslaat de verweerster niet van haar plicht om het bewijs van dit feit te leveren door zich op loutere waarschijnlijkheden te verlaten.

- Art. 870 Gerechtelijk Wetboek

1 april 2021 C.20.0205.F [ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210401.1F.2](#) AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Bewijslast - Beoordelingsvrijheid - Deskundigenonderzoek - Vonnisgerechten - Aanstelling van een deskundige - Verzoek van de beklaagde tot aanstelling van een deskundige - Noodzaak van een deskundigenonderzoek - Beoordeling

Geen enkele bepaling verplicht de rechter in strafzaken een deskundigenonderzoek te bevelen enkel omdat het resultaat ervan bewijs à décharge voor de beklaagde zou kunnen opleveren; de rechter oordeelt integendeel onaantastbaar over de noodzaak, de raadzaamheid en de gepastheid van een dergelijke onderzoekshandeling (1); aldus belet niets die rechter om, mits naleving van zijn motiveringsverplichting, de aanstelling van een deskundige te weigeren wanneer een partij haar verzoek tot deskundigenonderzoek niet grondt op een aannemelijk gegeven of wanneer er geen dienstige reden bestaat om die maatregel te bevelen. (1) Cass. 1 december 2020, AR P.20.0573.N, AC 2020, nr. 732; Cass. 11 september 2020, AR C.19.0448.N, AC 2020, nr. 525; Cass. 31 januari 2012, AR P.11.1227.N, AC 2012, nr. 76; Cass. 15 juni 2012, AR C.11.0721.F, AC 2012, nr. 390 en Cass. 9 mei 2005, AR S.04.0183.N, AC 2005, nr. 108. Zie J. LAENENS, "Het bewijs en de onderzoeksmaatregelen", in De rol van de accountant en belastingconsulent, Die Keure, 2003, 37-40; B. ALLEMEERSCH, Taakverdeling in het burgerlijk proces, Intersentia, 2007, 413; D. DE WOLF, Handboek correctioneel procesrecht, Intersentia, 2013, 79-83; R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 2014, 905; B. DE SMET, Deskundigen in het strafproces. Algemene beginselen, Kluwer, 2015, 47-50.

29 december 2020 P.20.0988.N [ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.11](#) AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige à charge op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van drie criteria, gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in die volgorde, of (i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige (ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, (iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt; compenserende factoren voor het niet kunnen ondervragen van een getuige kunnen onder meer bestaan in het voorliggen van bewijsmateriaal dat de inhoud van de tijdens het vooronderzoek afgelegde verklaring ondersteunt of bevestigt, de gelegenheid die de beklaagde had om tijdens het vooronderzoek of ter rechtszitting de getuige te ondervragen of te doen ondervragen en de mogelijkheid voor de beklaagde om zijn standpunt kenbaar te maken op het vlak van de geloofwaardigheid en de betrouwbaarheid van de getuige of interne strijdigheden in die verklaring of strijdigheid met verklaringen van andere getuigen; de rechter dient daartoe geen getuigenverhoor te bevelen van een medebeklaagde die verschijnt op dezelfde rechtszitting als de beklaagde ten aanzien waarvan die medebeklaagde belastende verklaringen heeft afgelegd aangezien de beklaagde aan de rechter kan vragen ter rechtszitting met de medebeklaagde te worden geconfronteerd en daar alle vragen kan voorstellen of opmerkingen maken om de belastende verklaringen te weerleggen of ze te doen aanpassen of verduidelijken (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling

Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklaagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen; wezenlijk daarbij is of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolgning in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Artikel 6.3.d, EVRM - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent en de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst, waarbij het Hof nagaat of hij uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn; wanneer de ogenschijnlijke vrees van een getuige voor de beklaagde of met de beklaagde in verband staande personen van zulke aard is dat die vrees een ernstige reden kan zijn om de getuige niet ter rechtszitting te horen, moet de rechter onderzoeken of er objectieve en dus door bewijselementen ondersteunde gegevens zijn die deze vrees rechtvaardigen en of er geen haalbare alternatieven zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Artikel 6.3.d, EVRM - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling - Weigering - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent en de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst, waarbij het Hof nagaat of hij uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn; wanneer de ogenschijnlijke vrees van een getuige voor de beklaagde of met de beklaagde in verband staande personen van zulke aard is dat die vrees een ernstige reden kan zijn om de getuige niet ter rechtszitting te horen, moet de rechter onderzoeken of er objectieve en dus door bewijselementen ondersteunde gegevens zijn die deze vrees rechtvaardigen en of er geen haalbare alternatieven zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Artikel 6.3.d, EVRM - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent; de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst; het Hof gaat na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling

Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklaagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen; wezenlijk daarbij is of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolgning in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van drie criteria, gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in die volgorde, of (i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige (ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, (iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr.303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Artikel 6.3.d, EVRM - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling - Weigering - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijde

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent; de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst; het Hof gaat na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Heling - Witwasmisdrijf - Bestanddelen - Legale oorsprong van de zaken voorwerp van het misdrijf - Beoordeling door de rechter - Bewijsstandaard

Er bestaat inzake witwassen geen bewijsstandaard die vereist dat, om de bewering van een beklaagde te weerleggen dat cash stortingen op zijn rekening legaal zijn omdat zij moeten worden toegerekend op zijn vroegere afnames van contante gelden van dezelfde rekening, het bewijs wordt geleverd dat de afgehaalde gelden zijn gebruikt voor een ander doel dan die stortingen; het bewijs van witwasmisdrijven valt onder de principieel vrije bewijswaardering eigen aan het strafrecht.

13 oktober 2020

P.20.0550.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.11](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Heling - Witwasmisdrijf - Bestanddelen - Legale oorsprong van de zaken voorwerp van het misdrijf - Beoordeling door de rechter - Elementen

Wanneer de wet geen bijzonder bewijsmiddel voorschrijft, wat het geval is voor het bewijs van witwasmisdrijven, beoordeelt de strafrechter onaantastbaar de bewijswaarde van de hem regelmatig overgelegde gegevens waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren en daartoe behoort ook het beoordelen van de geloofwaardigheid van de beweringen van partijen of derden, waarbij de rechter rekening mag houden met alle vermoedens van feitelijke aard die hem overtuigen van de schuld van de beklaagde zonder dat hij daardoor het vermoeden van onschuld miskent; bij het oordeel of een beklaagde schuldig is aan een hem verweten witwasmisdrijf omdat met zekerheid elke legale oorsprong kan worden uitgesloten van de zaken die het voorwerp van zijn gedraging uitmaken, kan de rechter het gegeven betrekken dat een beklaagde een gedeelte van zijn inkomsten heeft dienen te besteden aan kosten voor levensonderhoud of uitgaven van persoonlijke aard.

13 oktober 2020

P.20.0550.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.11](#)

AC nr. ...

BOEKHOUDRECHT

- Aankoop van vastrentende effecten tussen twee vervaldagen - Italiaanse obligaties - Reeds verlopen interest - Belgisch-Italiaans Dubbelbelastingverdrag - Boekhoudkundige aanpassingen - Voorwerp

Het enige doel van de boekhoudkundige aanpassingen bestaat erin aan elk opeenvolgend boekjaar van dezelfde onderneming de desbetreffende opbrengsten te verbinden; ze laten niet toe om in de rekeningen van de overnemende onderneming de aanschaffingsprijs van vastrentende effecten te corrigeren wanneer die prijs werd vastgesteld op basis van de reeds sinds de voorgaande vervaldag verlopen interest en kunnen evenmin ertoe leiden dat het gedeelte van de verkoopprijs dat de tegenwaarde van de verlopen interest vertegenwoordigt in de rekeningen van de overdragende onderneming worden gekwalificeerd als financiële opbrengsten (1). (1) Art. 27bis, § 3, KB 8 oktober 1976, vóór de wijziging ervan door het KB van 6 november 1987.

- Art. 23, § 3 Overeenkomst van 19 oktober 1970 tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting

- Artt. 19, al. 4, 20, 21 en 27bis, § 1er, 2 en 3 KB 8 oktober 1976 met betrekking tot de jaarrekening van de ondernemingen

6 mei 2021

F.17.0049.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.5](#)

AC nr. ...

- Aankoop van vastrentende effecten tussen twee vervaldagen - Italiaanse obligaties - Belgisch-Italiaans Dubbelbelastingverdrag - Aankoopprijs - Reeds verlopen interest - Boekhoudkundige verwerking

De onderneming die tussen twee vervaldagen vastrentende effecten koopt, niet op grond van artikel 19, vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1976 verplicht is om uit de aankoopprijs van die effecten, die op de actiefzijde van de balans worden geboekt, een bedrag te halen gelijk aan de reeds verlopen interest en het te debiteren op een resultatenrekening van klasse 75 "Financiële opbrengsten", zodat het creditsaldo van die rekening op de volgende vervaldag kan samenvallen met het bedrag van de sinds de koop verlopen interest (1). (1) Art. 27bis, § 3, KB 8 oktober 1976, vóór de wijziging ervan door het KB van 6 november 1987.

- Art. 23, § 3 Overeenkomst van 19 oktober 1970 tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting

- Artt. 19, al. 4, 20, 21 en 27bis, § 1er, 2 en 3 KB 8 oktober 1976 met betrekking tot de jaarrekening van de ondernemingen

6 mei 2021

F.17.0049.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.5](#)

AC nr. ...

CASSATIE

BEVOEGDHEID VAN HET HOF

Bevoegdheid van het hof - Algemeen - Cassatieberoep enkel gericht tegen eindarrest - Tussenarrest dat een hoger beroep ontvankelijk verklaart - Bevoegdheid en opdracht van het Hof - Draagwijdte

Indien een tussenarrest een hoger beroep ontvankelijk verklaart en een partij enkel cassatieberoep instelt tegen het eindarrest, dan kan zij in het kader van het cassatieberoep tegen dat eindarrest niet meer op ontvankelijke wijze een middel aanvoeren dat de wettigheid bekritiseert van de in het tussenarrest vervatte beslissing van ontvankelijkverklaring van het hoger beroep, waartegen zij een cassatieberoep had kunnen instellen en de omstandigheid dat de in het tussenarrest vervatte beslissing de verdere rechtsmacht bepaalt van de appelrechter, doet daaraan niets af (1). (1) Contra Cass. 30 maart 2010, AR P.09.1592.N, AC 2010, nr. 229 met concl. van advocaat-generaal P. DUINSLAEGER.

13 oktober 2020

P.20.0483.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.9](#)

AC nr. ...

Bevoegdheid van het hof - Allerlei - Strafzaken - Veroordeling van de lasthebber ad hoc en niet van de beklagde rechtspersoon - Geen louter materiële vergissing

De aanwijzing van de lasthebber ad hoc om de beklagde rechtspersoon te vertegenwoordigen, heeft niet tot gevolg dat de strafrechtelijke of de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de lastgever voor de hem ten laste gelegde feiten wordt overgedragen op de lasthebber; hieruit volgt dat de door de rechtspersoon opgelopen veroordelingen niet aan de lasthebber ad hoc kunnen worden opgelegd, alleen maar omdat hij die rechtspersoon heeft vertegenwoordigd; het arrest dat een persoon als beklagde kwalificeert maar hem tegelijkertijd de hoedanigheid van lasthebber ad hoc toekent en hem vervolgens hoofdelijk met de bestuurders van de vertegenwoordigde vennootschap veroordeelt tot betaling van de vergoedingen aan de verweerders, en dat de door de tweede en de derde verweerders tegen hem ingestelde burgerlijke rechtsvorderingen in beginsel gegrond verklaart, is niet naar recht verantwoord; aangezien het niet om een louter materiële vergissing gaat en het Hof niet bevoegd is om een veroordeelde in de plaats te stellen van een andere, wordt de vernietiging met verwijzing uitgesproken (1). (1) Het OM heeft, in hoofdorde, aangevoerd dat die veroordeling een kennelijke materiële vergissing uitmaakt die het Hof kan verbeteren (vgl., wat betreft de verbetering van de identiteit van een partij die in het bevel tot aanhouding verkeerdelijk is vermeld, Cass. 27 mei 2020, AR P.20.0522.F, AC 2020, nr. 327, en verwijzingen in noot). (M.N.B.)

- Art. 2bis Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0429.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.9](#)

AC nr. ...

BINDENDVERKLARING

Bindendverklaring - Burgerlijke zaken - Vordering van de verweester tot bindendverklaring van het arrest - Termijn van neerlegging - Ontvankelijkheid

Een vordering van de verweerster tot bindendverklaring van het arrest moet worden ingediend vóór het verstrijken van de in artikel 1093 Gerechtelijk Wetboek bepaalde termijn; een vordering tot bindendverklaring van het arrest, die meer dan drie maanden na de betekening van het verzoekschrift ter griffie werd neergelegd, is laattijdig en bijgevolg niet ontvankelijk.

- Artt. 1093, 1100 en 1103 Gerechtelijk Wetboek

6 mei 2021

F.20.0090.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.3

AC nr. ...

CASSATIEBEROEP

BELASTINGZAKEN

Belastingzaken - Personen door of tegen wie cassatieberoep kan of moet worden ingesteld - Eisers en verweerders - Eisers en verweerders - Eisers - Rechtspersonen - Bevoegd orgaan - Bevoegdheidsdelegatie - Ontvankelijkheid

Wanneer het verzoekschrift niet uitgaat van een bevoegd orgaan, is het cassatieberoep niet ontvankelijk; uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, moet blijken dat de persoon door wie cassatieberoep kan worden ingesteld, heeft beslist om de voorziening in te stellen en vervolgens zijn handtekeningsbevoegdheid heeft overgedragen aan de persoon die het verzoekschrift heeft ondertekend.

- Art. 730, eerste lid Gerechtelijk Wetboek

6 mei 2021

F.20.0136.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.7](#)

AC nr. ...

Belastingzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Vordering van de verweerster tot bindendverklaring van het arrest - Termijn van neerlegging - Ontvankelijkheid

Een vordering van de verweerster tot bindendverklaring van het arrest moet worden ingediend vóór het verstrijken van de in artikel 1093 Gerechtelijk Wetboek bepaalde termijn; een vordering tot bindendverklaring van het arrest, die meer dan drie maanden na de betekening van het verzoekschrift ter griffie werd neergelegd, is laattijdig en bijgevolg niet ontvankelijk.

- Artt. 1093, 1100 en 1103 Gerechtelijk Wetboek

6 mei 2021

F.20.0090.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.3](#)

AC nr. ...

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Vordering van de verweerster tot bindendverklaring van het arrest - Termijn van neerlegging - Ontvankelijkheid

Een vordering van de verweerster tot bindendverklaring van het arrest moet worden ingediend vóór het verstrijken van de in artikel 1093 Gerechtelijk Wetboek bepaalde termijn; een vordering tot bindendverklaring van het arrest, die meer dan drie maanden na de betekening van het verzoekschrift ter griffie werd neergelegd, is laattijdig en bijgevolg niet ontvankelijk.

- Artt. 1093, 1100 en 1103 Gerechtelijk Wetboek

6 mei 2021

F.20.0090.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.3](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Termijnen van cassatieberoep en van betekening - Strafvordering - Voorbarig cassatieberoep (geen eindbeslissing) - Voorbarig cassatieberoep (geen eindbeslissing) - Strafvuitvoeringsrechtbank - Voor cassatie vatbare beslissingen - Beslissing die, zonder verzochte elektronisch toezicht toe te kennen of te weigeren, duur en verstrijken van straffen bepaalt alsook datum van toelaatbaarheid tot

voorwaardelijke invrijheidstelling en die opslorping van straf door andere vaststelt - Voorbereidende beslissing

Uit artikel 96, eerste lid, Wet Strafvordering volgt dat de enige beslissingen (1) van de strafuitvoeringsrechter en van de strafuitvoeringsrechtbank die voor cassatieberoep openstaan diegene zijn met betrekking tot de toekenning, de afwijzing, de herziening of de herroeping van de in Titel V, Wet Strafvordering bedoelde strafuitvoeringsmodaliteiten, evenals de krachtens Titel XI van die wet genomen beslissingen; het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dat zonder het verzochte elektronisch toezicht toe te kennen of te weigeren, enerzijds beslist dat, voor het bepalen van de duur en het verstrijken van de straffen, alsook van de datum van toelaatbaarheid tot de voorwaardelijke invrijheidstelling, de door een Frans hof van assisen opgelegde opsluiting een door een Belgische rechtbank opgelegde gevangenisstraf opsloort, dat laatstgenoemde beslissing niet in aanmerking dient te worden genomen voor het bepalen van de datum van toelaatbaarheid tot de voorwaardelijke invrijheidstelling en, dat de ondergane opsluiting dient te worden verrekend met de strafuitvoering die door het voormelde hof van assisen werd uitgesproken, en anderzijds de griffie van de gevangenis uitnodigt om bijgevolg de opsluitingsfiche te verbeteren met inachtneming van die nieuwe elementen, bereidt het onderzoek van het verzoek tot toekenning van die modaliteit voor, houdt geen verband met de in artikel 420, tweede lid, 1°, Wetboek van Strafvordering bedoelde uitzonderingen en kan bovendien geen krachtens titel XI Wet Strafvordering genomen beslissing zijn, en, om die reden, is het vatbaar voor een cassatieberoep, aangezien de artikelen 81 tot 86, die deel uitmaken van de voormelde titel XI, nog niet in werking waren getreden (2). (1) Die op grond van die wet zijn genomen: zie Cass. 17 maart 2021, AR P.21.0272.F, AC 2021, nr. 201, betreffende het cassatieberoep tegen de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank te Brussel over de betwisting door de veroordeelde van de door de procureur des Konings te Brussel genomen beslissing om een straf of maatregel met toepassing van artikel 18, § 4, Wet Erkenning Vrijheidsbenemende Straffen aan te passen. (2) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 239.

- Art. 61 oud Strafwetboek

- Artt. 81 tot 86 en 96, eerste lid Wet 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten

- Art. 420, eerste lid Wetboek van Strafvordering

31 maart 2021

P.21.0354.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.11](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep - Strafvordering - Beslissingen uit hun aard niet vatbaar voor cassatieberoep - Voorlopige hechtenis - Andere beslissingen dan die welke de voorlopige hechtenis handhaven

Artikel 31 Voorlopige Hechteniswet staat enkel cassatieberoep toe tegen beslissingen die de voorlopige hechtenis handhaven (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 21.

- Art. 31 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

13 januari 2021

P.20.0956.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep - Strafvordering - Allerlei - Toezicht op de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek - Niet-ontvankelijkheid van de strafvordering - Eindbeslissing - Voorlopige hechtenis -

Toezicht door de onderzoeksgerechten

Tegen de eindbeslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling die, in het kader van het onderzoek van de regelmatigheid van de voorlopige hechtenis, de strafvervolgning niet-ontvankelijk verklaart, staat cassatieberoep open (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 21.

- Art. 31 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis
- Art. 235bis, § 3 Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0956.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.1](#)

AC nr. ...

CASSATIEMIDDELEN

STRAFZAKEN

Strafzaken - Verband met bestreden beslissing - Cassatieberoep enkel gericht tegen eindarrest - Tussenarrest dat een hoger beroep ontvankelijk verklaart - Ontvankelijkheid - Draagwijdte

Indien een tussenarrest een hoger beroep ontvankelijk verklaart en een partij enkel cassatieberoep instelt tegen het eindarrest, dan kan zij in het kader van het cassatieberoep tegen dat eindarrest niet meer op ontvankelijke wijze een middel aanvoeren dat de wettigheid bekritiseert van de in het tussenarrest vervatte beslissing van ontvankelijkverklaring van het hoger beroep, waartegen zij een cassatieberoep had kunnen instellen en de omstandigheid dat de in het tussenarrest vervatte beslissing de verdere rechtsmacht bepaalt van de appelrechter, doet daaraan niets af (1). (1) Contra Cass. 30 maart 2010, AR P.09.1592.N, AC 2010, nr. 229 met concl. van advocaat-generaal P. DUINSLAEGER.

13 oktober 2020

P.20.0483.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.9](#)

AC nr. ...

COMMUNICATIE TELECOMMUNICATIE

- Uitspraak van een boete door het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie - Betwisting van de keuze voor de boete en het bedrag van de boete - Marktenhof - Bevoegdheid van de rechter - Aard

° Het arrest dat oordeelt dat, enerzijds, het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie geen andere gegevens aanbrengt die de ernst van de inbreuk verantwoordt dan die welke het reeds in aanmerking had genomen bij de keuze voor de geldboete, met uitzondering van de duur van het tijdvak waarbinnen de inbreuken zijn gepleegd, en dat, anderzijds, de door het Instituut aangevoerde verzwarende omstandigheden noch relevant noch bewezen zijn, en besluit dat, bij gebrek aan richtlijnen, coherentie in de ten aanzien van de operatoren genomen beslissingen en van andere objectieve gegevens, het bedrag van de geldboete enkel ex aequo et bono kan worden vastgesteld, baseert zijn beslissing niet op opportuiniteitsredenen of subjectieve overwegingen, maar op een onderzoek in feite en in rechte dat rekening houdt met alle omstandigheden van de zaak in het licht van de criteria van evenredigheid, objectiviteit, transparantie en non-discriminatie.

- Art. 5 Wet 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie

- Artt. 2, § 1, en 21, § 5 Wet 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector

19 april 2021

C.20.0338.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.7

AC nr. ...

DESKUNDIGENONDERZOEK

- Strafzaken - Aanstelling van een deskundige - Verzoek van de beklaagde tot aanstelling van een deskundige - Noodzaak van een deskundigenonderzoek - Toepassing

Geen enkele bepaling verplicht de rechter in strafzaken een deskundigenonderzoek te bevelen enkel omdat het resultaat ervan bewijs à décharge voor de beklaagde zou kunnen opleveren; de rechter oordeelt integendeel onaantastbaar over de noodzaak, de raadzaamheid en de gepastheid van een dergelijke onderzoekshandeling (1); aldus belet niets die rechter om, mits naleving van zijn motiveringsverplichting, de aanstelling van een deskundige te weigeren wanneer een partij haar verzoek tot deskundigenonderzoek niet grondt op een aannemelijk gegeven of wanneer er geen dienstige reden bestaat om die maatregel te bevelen. (1) Cass. 1 december 2020, AR P.20.0573.N, AC 2020, nr. 732; Cass. 11 september 2020, AR C.19.0448.N, AC 2020, nr. 525; Cass. 31 januari 2012, AR P.11.1227.N, AC 2012, nr. 76; Cass. 15 juni 2012, AR C.11.0721.F, AC 2012, nr. 390 en Cass. 9 mei 2005, AR S.04.0183.N, AC 2005, nr. 108. Zie J. LAENENS, "Het bewijs en de onderzoeksmaatregelen", in De rol van de accountant en belastingconsulent, Die Keure, 2003, 37-40; B. ALLEMEERSCH, Taakverdeling in het burgerlijk proces, Intersentia, 2007, 413; D. DE WOLF, Handboek correctioneel procesrecht, Intersentia, 2013, 79-83; R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspiegeling, Kluwer, 2014, 905; B. DE SMET, Deskundigen in het strafproces. Algemene beginselen, Kluwer, 2015, 47-50.

29 december 2020

P.20.0988.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.11](#)

AC nr. ...

DRUKPERS (POLITIE OVER DE)

- Rechten van de mens - Verdrag Rechten van de Mens - Artikel 10 - Recht op vrijheid van meningsuiting - Drukpers - Verspreiding van artikelen en foto's - Artikel 8 - Recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven - Inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

Het recht op vrijheid van meningsuiting, dat de vrijheid om inlichtingen te ontvangen of te verstrekken omvat met als logisch gevolg hiervan het recht van het publiek op informatie, maakt deel uit van de rechten en vrijheden van anderen die, mits de in het artikel 8.2 EVRM bepaalde voorwaarden strikt worden nageleefd, een inmenging in het privé- en gezinsleven kunnen verantwoorden; een dergelijke inmenging moet aan een dwingende maatschappelijke noodwendigheid beantwoorden en de evenredigheid tussen het aangewende middel en het beoogde doel moet worden geëerbiedigd (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 276.

- Art. 22 De gecoördineerde Grondwet 1994

- Artt. 8, § 1 en 2, en 10 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 april 2021

C.20.0352.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.5](#)

AC nr. ...

- Rechten van de mens - Verdrag Rechten van de Mens - Artikel 8 - Recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven - Drukpers - Verspreiding van artikelen en foto's - Artikel 10 - Recht op vrijheid van meningsuiting - Inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

Het recht op vrijheid van meningsuiting, dat de vrijheid om inlichtingen te ontvangen of te verstrekken omvat met als logisch gevolg hiervan het recht van het publiek op informatie, maakt deel uit van de rechten en vrijheden van anderen die, mits de in het artikel 8.2 EVRM bepaalde voorwaarden strikt worden nageleefd, een inmenging in het privé- en gezinsleven kunnen verantwoorden; een dergelijke inmenging moet aan een dwingende maatschappelijke noodwendigheid beantwoorden en de evenredigheid tussen het aangewende middel en het beoogde doel moet worden geëerbiedigd (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 276.

- Art. 22 De gecoördineerde Grondwet 1994

- Artt. 8, § 1 en 2, en 10 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 april 2021

C.20.0352.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.5](#)

AC nr. ...

EUROPEES AANHOUDINGSBEVEL

- Aanhoudingsbevel uitgevaardigd door een Belgische rechterlijke autoriteit - Overlevering - Voorlopige hechtenis - Bevel tot aanhouding - Feiten waarvoor de overlevering is geweigerd - Regelmatigheid van het bevel tot aanhouding

Wanneer de onderzoeksrechter een regelmatig bevel tot aanhouding verleent voor feiten waarvoor de verdachte ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel is overgeleverd, leidt het enkele feit dat dit bevel ook slaat op feiten waarvoor de verdachte niet is overgeleverd en waarvoor hij dus ingevolge de toepassing van het specialiteitsbeginsel niet kan worden vervolgd, niet tot de onregelmatigheid van het bevel tot aanhouding (1). (1) Cass. 12 september 2017, AR P.15.1413.N, AC 2017, nr. 463 met concl. van advocaat-generaal M. TIMPERMAN.

13 oktober 2020

P.20.0992.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.15](#)

AC nr. ...

- Tenuitvoerlegging in België - Weigeringsgrond - Afbreuk aan fundamentele rechten - Redelijke termijn - Beoordeling - Draagwijdte

De weigeringsgrond bepaald in artikel 4, 5°, Wet Europees Aanhoudingsbevel valt onder de toepassing van artikel 6.1 EVRM, dat bepaalt dat eenieder bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling binnen een redelijke termijn; er bestaat geen abstracte termijn waarvan het verstrijken noodzakelijkerwijze het overschrijden van de redelijke termijn voor de behandeling van een zaak met zich meebrengt en de redelijkheid van die termijn moet worden beoordeeld in functie van het concrete verloop van de strafvervolging in elke afzonderlijke zaak, zodat uit het loutere bestaan van een bepaald tijdsverloop niet kan worden afgeleid dat het recht van de over te leveren persoon op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn kennelijk dreigt te worden miskend; een nationale instantie kan de miskenning van het recht op de behandeling van de gegrondheid van een strafvervolging binnen een redelijke termijn dan ook slechts onderzoeken voor zover die instantie kennis kan nemen van de strafvervolging hetgeen niet het geval is voor de uitvoerende rechterlijke autoriteit die uitspraak doet over de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel aangezien in dat geval is de strafvordering enkel aanhangig is bij de uitvaardigende rechterlijke autoriteit die bijgevolg de enige is die rechtsmacht heeft om uitspraak te doen over de strafvervolging, zodat de verplichting voor het onderzoeksgerecht om de weigeringsgrond van artikel 4, 5°, Wet Europees Aanhoudingsbevel te onderzoeken, niet inhoudt dat dit gerecht ook moet onderzoeken of de redelijke termijn waarbinnen de strafvervolging moet worden berecht, al dan niet is overschreden en de over te leveren persoon kan zijn verweer over de miskenning van de redelijke termijn aanvoeren voor de nationale autoriteit die na zijn overlevering de gegrondheid van de strafvordering beoordeelt (1). (1) Cass. 10 januari 2012, AR P.12.0024.N, AC 2012, nr. 21.

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 4, 5° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

13 oktober 2020

P.20.0999.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.17](#)

AC nr. ...

FAILLISSEMENT, FAILLISSEMENTSAKOORD EN GERECHTELIJ

RECHTSPLEGING

Rechtspleging - Schuldeiser - Vordering in rechte - Hoedanigheid - Ontvankelijkheid

Hoewel het onderzoek van het bestaan en de omvang van de schade verband houdt met de gegrondheid van de rechtsvordering, bepaalt de beoordeling van het individueel karakter van die schade of de schuldenaar de hoedanigheid heeft om in rechte op te treden, en houdt die beoordeling bijgevolg verband met de ontvankelijkheid van de rechtsvordering (1). (1) Zie Cass. 17 januari 2008, AR F.06.0079.N, AC 2008, nr. 33.

- Artt. 16 tot 20, 26, 40, 49, 51, 57, 75 en 99 Wet 8 augustus 1997

- Art. 17 Gerechtelijk Wetboek

25 maart 2021

C.19.0021.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210325.1F.8](#)

AC nr. ...

GEMEENTE-, PROVINCIE- EN PLAATSELIJKE BELASTINGEN

GEMEENTEBELASTINGEN

Gemeentebelastingen - Belasting met vast tarief - Belasting op de uitoefening van een economische activiteit - Gelijkheidsbeginsel

Wanneer de belasting wegens haar vast tarief wordt gevestigd op de uitoefening van een economische activiteit, zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de geringste aanwijzing over de omvang van die activiteit, of het nu gaat om oppervlakte, grootte van het personeelsbestand dan wel omzet, leidt het belastingreglement tot de gelijke behandeling van etablissementen die weliswaar dezelfde activiteit uitoefenen, maar zich in situaties bevinden die uit het oogpunt van hun fiscale draagkracht, wezenlijk verschillend zijn.

- Artt. 10, 11 en 172 De gecoördineerde Grondwet 1994

19 april 2021

F.20.0132.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.2

AC nr. ...

GERECHTSKOSTEN

ALLERLEI

Allerlei - Juridische tweedelijnsbijstand - Begrotingsfonds - Bijdrage aan het fonds - Inning

De eiser is de bijdrage aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand verschuldigd aangezien hij voor het Hof niet is bijgestaan door advocaat die hem is toegewezen in de beslissing die hem de juridische tweedelijnsbijstand heeft toegekend en het verzoek tot wraking bovendien geen vordering uitmaakt zoals bedoeld in artikel 4, § 2, tweede lid, 3°, van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een begrotingsfonds.

- Art. 4, § 2, al. 2, 3° Wet 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand

19 april 2021

C.21.0062.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.8](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Procedure voor de feitenrechter - Bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand - Inleiding van de zaak vóór 1 mei 2017

Uit de artikelen 4, § 3, eerste lid, en 10 Wet van 19 maart 2017 en artikel 6 KB van 26 april 2017 volgt dat in appelprocedures de bijdrageplicht aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand slechts van toepassing is wanneer het rechtsmiddel is ingesteld na 30 april 2017.

- Art. 6 KB 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand

- Artt. 4, § 3, eerste lid, en 10 Wet 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand

29 december 2020

P.20.0650.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.5](#)

AC nr. ...

GRONDWET

GRONDWET 1831 (ART. 1 TOT 99)

Algemeen (oud) - Art. 22 (oud) - Recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven - Drukkers - Verspreiding van artikelen en foto's - Inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

Het recht op vrijheid van meningsuiting, dat de vrijheid om inlichtingen te ontvangen of te verstrekken omvat met als logisch gevolg hiervan het recht van het publiek op informatie, maakt deel uit van de rechten en vrijheden van anderen die, mits de in het artikel 8.2 EVRM bepaalde voorwaarden strikt worden nageleefd, een inmenging in het privé- en gezinsleven kunnen verantwoorden; een dergelijke inmenging moet aan een dwingende maatschappelijke noodwendigheid beantwoorden en de evenredigheid tussen het aangewende middel en het beoogde doel moet worden geëerbiedigd (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 276.

- Art. 22 De gecoördineerde Grondwet 1994

- Artt. 8, § 1 en 2, en 10 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 april 2021

C.20.0352.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.5](#)

AC nr. ...

GRONDWET 1994 (ART. 1 TOT 99)

Art. 10 - Belasting met vast tarief - Belasting op de uitoefening van een economische activiteit - Gelijkheidsbeginsel

Wanneer de belasting wegens haar vast tarief wordt gevestigd op de uitoefening van een economische activiteit, zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de geringste aanwijzing over de omvang van die activiteit, of het nu gaat om oppervlakte, grootte van het personeelsbestand dan wel omzet, leidt het belastingreglement tot de gelijke behandeling van etablissementen die weliswaar dezelfde activiteit uitoefenen, maar zich in situaties bevinden die uit het oogpunt van hun fiscale draagkracht, wezenlijk verschillend zijn.

- Artt. 10, 11 en 172 De gecoördineerde Grondwet 1994

19 april 2021

F.20.0132.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.2](#)

AC nr. ...

Art. 10 - Werkloosheid - Recht op uitkeringen - Tijdelijke werkloosheid - Economische werkloosheid - Andere redenen - Onderscheid

De artikelen 42, § 1, tweede lid, en 42bis Werkloosheidsbesluit voeren een verschillend regime in voor het recht op werkloosheidsuitkeringen tussen enerzijds de categorie van de economisch werklozen, die slechts onder beperkte voorwaarden vrijgesteld kunnen worden van de wachttijd, en de categorie van de andere tijdelijk werklozen, wegens overmacht, jaarlijkse vakantie, technische stoornis of slecht weer, die zonder die voorwaarden vrijgesteld zijn van de wachttijd; rekening gehouden met de karakteristieken en wettelijke bepalingen die gemeen zijn aan de economisch werklozen en de andere tijdelijk werklozen, wegens overmacht, jaarlijkse vakantie, technische stoornis of slecht weer, zijn deze twee categorieën vanuit het oogpunt van de bestrijding van het oneigenlijk gebruik van de tijdelijke werkloosheid vergelijkbaar.

- Artt. 42, § 1, tweede lid, en 42bis KB 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering

- Artt. 10 en 11 De gecoördineerde Grondwet 1994

4 april 2022

S.20.0053.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220404.3N.4](#)

AC nr. ...

Art. 11 - Belasting met vast tarief - Belasting op de uitoefening van een economische activiteit - Gelijheidsbeginsel

Wanneer de belasting wegens haar vast tarief wordt gevestigd op de uitoefening van een economische activiteit, zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de geringste aanwijzing over de omvang van die activiteit, of het nu gaat om oppervlakte, grootte van het personeelsbestand dan wel omzet, leidt het belastingreglement tot de gelijke behandeling van etablissementen die weliswaar dezelfde activiteit uitoefenen, maar zich in situaties bevinden die uit het oogpunt van hun fiscale draagkracht, wezenlijk verschillend zijn.

- Artt. 10, 11 en 172 De gecoördineerde Grondwet 1994

19 april 2021

F.20.0132.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.2](#)

AC nr. ...

Art. 11 - Werkloosheid - Recht op uitkeringen - Tijdelijke werkloosheid - Economische werkloosheid - Andere redenen - Onderscheid

De artikelen 42, § 1, tweede lid, en 42bis Werkloosheidsbesluit voeren een verschillend regime in voor het recht op werkloosheidsuitkeringen tussen enerzijds de categorie van de economisch werklozen, die slechts onder beperkte voorwaarden vrijgesteld kunnen worden van de wachttijd, en de categorie van de andere tijdelijk werklozen, wegens overmacht, jaarlijkse vakantie, technische stoornis of slecht weer, die zonder die voorwaarden vrijgesteld zijn van de wachttijd; rekening gehouden met de karakteristieken en wettelijke bepalingen die gemeen zijn aan de economisch werklozen en de andere tijdelijk werklozen, wegens overmacht, jaarlijkse vakantie, technische stoornis of slecht weer, zijn deze twee categorieën vanuit het oogpunt van de bestrijding van het oneigenlijk gebruik van de tijdelijke werkloosheid vergelijkbaar.

- Artt. 42, § 1, tweede lid, en 42bis KB 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering

- Artt. 10 en 11 De gecoördineerde Grondwet 1994

4 april 2022

S.20.0053.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220404.3N.4](#)

AC nr. ...

GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE)

GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE) - Art. 172 - Gemeentebelastingen - Belasting met vast tarief - Belasting op de uitoefening van een economische activiteit - Gelijheidsbeginsel

Wanneer de belasting wegens haar vast tarief wordt gevestigd op de uitoefening van een economische activiteit, zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de geringste aanwijzing over de omvang van die activiteit, of het nu gaat om oppervlakte, grootte van het personeelsbestand dan wel omzet, leidt het belastingreglement tot de gelijke behandeling van etablissementen die weliswaar dezelfde activiteit uitoefenen, maar zich in situaties bevinden die uit het oogpunt van hun fiscale draagkracht, wezenlijk verschillend zijn.

- Artt. 10, 11 en 172 De gecoördineerde Grondwet 1994

19 april 2021

F.20.0132.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.2](#)

AC nr. ...

HELING

- Witwasmisdrijf - Bestanddelen - Legale oorsprong van de zaken voorwerp van het misdrijf - Beoordeling door de rechter - Bewijsstandaard

Er bestaat inzake witwassen geen bewijsstandaard die vereist dat, om de bewering van een beklaagde te weerleggen dat cash stortingen op zijn rekening legaal zijn omdat zij moeten worden toegerekend op zijn vroegere afnames van contante gelden van dezelfde rekening, het bewijs wordt geleverd dat de afgehaalde gelden zijn gebruikt voor een ander doel dan die stortingen; het bewijs van witwasmisdrijven valt onder de principieel vrije bewijswaardering eigen aan het strafrecht.

13 oktober 2020

P.20.0550.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.11](#)

AC nr. ...

- Witwasmisdrijf - Bestanddelen - Legale oorsprong van de zaken voorwerp van het misdrijf - Beoordeling door de rechter

Wanneer de wet geen bijzonder bewijsmiddel voorschrijft, wat het geval is voor het bewijs van witwasmisdrijven, beoordeelt de strafrechter onaantastbaar de bewijswaarde van de hem regelmatig overgelegde gegevens waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren en daartoe behoort ook het beoordelen van de geloofwaardigheid van de beweringen van partijen of derden, waarbij de rechter rekening mag houden met alle vermoedens van feitelijke aard die hem overtuigen van de schuld van de beklaagde zonder dat hij daardoor het vermoeden van onschuld miskent; bij het oordeel of een beklaagde schuldig is aan een hem verweten witwasmisdrijf omdat met zekerheid elke legale oorsprong kan worden uitgesloten van de zaken die het voorwerp van zijn gedraging uitmaken, kan de rechter het gegeven betrekken dat een beklaagde een gedeelte van zijn inkomsten heeft dienen te besteden aan kosten voor levensonderhoud of uitgaven van persoonlijke aard.

13 oktober 2020

P.20.0550.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.11](#)

AC nr. ...

- Witwassen - Artikel 505, eerste lid, 4°, en tweede lid, eerste zin, Strafwetboek - Draagwijdte

Het bezit, de bewaring of het beheer van de in artikel 42, 3°, Strafwetboek bedoelde zaken kan een gedraging uitmaken waarmee de dader van het witwasmisdrijf de oorsprong of de verplaatsing van die zaken verheelt of verhult en dat kan blijken uit de omstandigheden die de rechter vaststelt, waaronder de heimelijke aard van het bezit.

- Artt. 42, 3°, en 505, eerste lid, 4°, en tweede lid, eerste zin Strafwetboek

13 oktober 2020

P.20.0549.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.7](#)

AC nr. ...

HERZIENING

ALGEMEEN

Algemeen - Strafzaken - Veroordeling in staat van herhaling - Staat van herhaling onbestaand bevonden na de veroordeling - Aanvraag tot herziening

Wanneer een veroordeling de staat van herhaling vaststelt op grond van een rechterlijke beslissing waarvan pas na de veroordeling is gebleken dat ze voor niet bestaande moet worden gehouden, kan dit aanleiding geven tot een aanvraag tot herziening; hiervoor is vereist dat de veroordeelde het bestaan van het gegeven op grond waarvan de eerdere beslissing is vervallen niet heeft kunnen aantonen ten tijde van het geding en dat hierdoor het ernstige vermoeden ontstaat dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot de toepassing van een minder strenge strafwet (1). (1) Zie concl. OM.

13 oktober 2020

P.20.0744.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.4](#)

AC nr. ...

ALLERLEI

Allerlei - Strafzaken - Verzet in de buitengewone termijn - Veroordeling in staat van herhaling - Staat van herhaling onbestaand bevonden na de veroordeling - Aanvraag tot herziening - Ontvankelijkheid

Uit de enkele omstandigheid dat de rechterlijke beslissing op grond waarvan de staat van herhaling werd vastgesteld ingevolge het ertegen aangetekende verzet in de buitengewone verzetstermijn pas is vervallen nadat de veroordeling die de staat van herhaling heeft vastgesteld in kracht van gewijsde is gegaan, kan niet worden afgeleid dat de verzoeker tot herziening dit ten tijde van het geding niet heeft kunnen aantonen en zulks is met name het geval wanneer de beklaagde de gelegenheid had om voor de rechter aan te voeren dat hij nog verzet in de buitengewone termijn kan aantekenen tegen de rechterlijke beslissing op grond waarvan hij in staat van herhaling wordt geacht; de buitengewone aard van het rechtsmiddel van de herziening en de principiële mogelijkheid om tegen een verstekbeslissing verzet aan te tekenen binnen de buitengewone termijn van verzet bij toepassing van artikel 187, § 1, tweede lid, Wetboek van Strafvordering, laten niet toe dat de veroordeelde een herziening aanvraagt van een beslissing waartegen nog verzet openstaat in de buitengewone termijn van verzet, noch dat hij een herziening aanvraagt op grond van een gegeven dat hij bij een verzet in de buitengewone termijn had kunnen voorleggen aan de rechter op verzet (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 187, § 1, tweede lid Wetboek van Strafvordering

13 oktober 2020

P.20.0744.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.4](#)

AC nr. ...

HOGER BEROEP

STRAFZAKEN (DOUANE EN ACCIJNZEN INBEGREPEN)

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Gevolgen - Bevoegdheid van de rechter - Strafvordering - Relatieve werking van het hoger beroep - Begrip - Toepassing - Eenvoudige schuldigverklaring in eerste aanleg - Opschorting van de uitspraak in hoger beroep - Verzwaring

De appelrechter die kennisneemt van het enkel hoger beroep van de beklaagde, kan de toestand van de beklaagde zoals deze voortvloeit uit het beroepen vonnis niet verzwaren (1); de maatregel van opschorting van de uitspraak van de veroordeling die de wettelijke mogelijkheid tot herroeping inhoudt, is zwaarder dan een schuldigverklaring (2); derhalve kan de appelrechter niet, op het enkel hoger beroep van de beklaagde tegen een vonnis dat een eenvoudige schuldigverklaring uitspreekt, de uitspraak van de veroordeling tot een hoofdstraf opschorten. (1) Zie Cass. 11 juni 2019, AR P.19.0062.N, AC 2019, nr. 358; Cass. 11 februari 2015, AR P.14.1706.F, AC 2015, nr. 101: "volgend uit de devolutieve werking van het rechtsmiddel, verbiedt [de relatieve werking van het hoger beroep] de appelrechters om de toestand van de beklaagde te verergeren wanneer zij kennis nemen van het enkel hoger beroep van de beklaagde"; M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY et D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, Die Keure, Brugge, 8e uitg., 2017, vol. II, p. 1512-1513. (2) Zie (invloed wat betreft de verplichting die op de appelrechters rust om vast te stellen dat hun beslissing bij eenparigheid van de leden van de zetel is geweest) Cass. 11 januari 2012, AR P.11.1359.F, AC 2012, nr. 24; Cass. 25 april 2007, AR P.06.1597.F, AC 2007, nr. 207, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; M.-A. BEERNAERT e.a., o.c., p. 1526; F. KUTY, "Tendances récentes en matière de délai raisonnable", in *Actualités de droit pénal et de procédure pénale*, Brussel, Uitg. Jonge Balie Brussel, 2001, pp. 148 tot 167.

- Art. 3 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie
- Art. 21ter Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering
- Artt. 199 en 202 Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.1203.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.11](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Gevolgen - Bevoegdheid van de rechter - Bevoegdheid van de rechter - Omschrijving van de telastlegging - Recht en plicht van het vonnisgerecht - Heromschrijving - Grens - Aanhangigmaking

In correctionele zaken of politiezaken maakt de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding om te verschijnen niet de hierin vervatte omschrijving bij het vonnisgerecht aanhangig, maar de feiten zoals ze uit de stukken van het gerechtelijk onderzoek blijken en waarop de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding zijn gegrond; de feitenrechter is niet gebonden door de omschrijving die de voormelde akten aan de feiten hebben gegeven; die eerste omschrijving is voorlopig en het vonnisgerecht, zelfs in hoger beroep, heeft het recht en de plicht om, met eerbiediging van het recht van verdediging, aan de feiten hun juiste omschrijving te geven; hoewel, met het oog op die herkwalficatie, niet is vereist dat de bestanddelen van het aanvankelijk omschreven misdrijf en van het heromschreven misdrijf dezelfde zijn, moet de nieuwe omschrijving desalniettemin hetzelfde feit betreffen als datgene dat aan de vervolging ten grondslag ligt of moet ze daarin zijn begrepen; de beoordeling door de feitenrechter is in dat opzicht onaantastbaar (1). (1) Ibid.; zie Cass. 14 juni 2017, AR P.17.0361.F, AC 2017, nr. 387; Cass. 14 juni 2017, AR P.17.0259.F, AC 2017, nr. 386 met concl. "in hoofdzaak" OM op datum in Pas.; P. MORLET, "Changement de qualification, droits et devoirs du juge", R.D.P.C., 1990, p. 561-590; J. DE CODT, Des nullités de l'instruction et du jugement, Brussel, Larcier, 2006, p. 168.

- Artt. 130, 145 en 182 Wetboek van Strafvordering

31 maart 2021

P.21.0221.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.7](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Allerlei - Gerechtskosten - Procedure voor de feitenrechter - Bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand

Uit de artikelen 4, § 3, eerste lid, en 10 Wet van 19 maart 2017 en artikel 6 KB van 26 april 2017 volgt dat in appelprocedures de bijdrageplicht aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand slechts van toepassing is wanneer het rechtsmiddel is ingesteld na 30 april 2017.

- Art. 6 KB 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand

- Artt. 4, § 3, eerste lid, en 10 Wet 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand

29 december 2020

P.20.0650.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.5](#)

AC nr. ...

HUUR VAN GOEDEREN

PACHT

Pacht - Voorkooprecht - Verkoop aan iemand anders dan de pachter - Opschortende voorwaarde van de machtiging van de vrederechter - Rechtsvordering ter vervulling van die voorwaarde - Belang en hoedanigheid van de derde-verkrijger

Wanneer de eigenaar van een onroerend goed dat het voorwerp uitmaakt van een pachtovereenkomst, dat goed aan een derde-verkrijger verkoopt onder de opschortende voorwaarde dat de eigenaar door de vrederechter gemachtigd wordt om het goed te verkopen zonder dat het recht van voorverkoop van de pachter kan worden uitgeoefend, heeft de derde-verkrijger, net als die eigenaar, het vereiste belang en de hoedanigheid om de rechtsvordering ter vervulling van die voorwaarde in te stellen (1). (1) Zie concl. OM op datum in Pas. 2021, nr. 329.

- Artt. 48 en 52, 7° en 8° Wet van 4 november 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen
- Artt. 1168 en 1180 Oud Burgerlijk Wetboek
- Art. 17 Gerechtelijk Wetboek

6 mei 2021

C.20.0520.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.1](#)

AC nr. ...

INKOMSTENBELASTINGEN

AANSLAGPROCEDURE

Aanslagprocedure - Aanslagtermijn - Personenbelasting - Vernietiging van de initiële aanslag door de rechter - Subsidiare aanslag bij conclusie - Volledige en omstandige berekening van die aanslag - Ontvankelijkheid van de vordering tot geldigverklaring van de subsidiare aanslag

Hoewel de administratie, om het verval te voorkomen, aan de rechter bij conclusie een subsidiare aanslag moet voorleggen binnen een termijn van zes maanden te rekenen van de rechterlijke beslissing die de initiële aanslag vernietigt, volgt hieruit niet dat ze binnen dezelfde termijn een volledige en omstandige berekening van die aanslag moet neerleggen op de griffie van de rechtbank, op voorwaarde dat de inlichtingen die zijn overgemaakt in de conclusie met het oog op de geldigverklaring van de subsidiare aanslag, of als bijlage hiervan, of nog tot staving hiervan indien het gaat om stukken die regelmatig binnen de voormelde termijn tussen de partijen zijn uitgewisseld, de rechter toelaten de grenzen van de aanhangigmaking van de zaak vast te stellen (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 278.

- Art. 356, eerste lid Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

19 april 2021

F.20.0126.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.4](#)

AC nr. ...

Aanslagprocedure - Aanslag en inkohiering - Nietig verklaarde aanslag - Uitputting rechtsmacht - Subsidiare aanslag - Mogelijkheid

De rechter die een initiële aanslag in de personenbelasting nietig verklaart, heeft zijn rechtsmacht met betrekking tot de wettigheid van die initiële aanslag uitgeput, maar kan nog steeds oordelen over de subsidiare aanslag die navolgend door de administratie met toepassing van artikel 356 WIB92 aan hem wordt voorgelegd, die immers een nieuwe aanslag is waaromtrent de rechter zijn rechtsmacht nog niet heeft uitgeput; de omstandigheid dat het debat niet wordt heropend, staat er niet aan in de weg dat de administratie met toepassing van artikel 356, eerste lid, WIB92 een subsidiare aanslag aan het oordeel van de rechter onderwerpt.

- Art. 356 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

20 januari 2022

F.21.0089.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220120.1N.3](#)

AC nr. ...

Aanslagprocedure - Aanslag en inkohiering - Nietig verklaarde aanslag - Berusting - Subsidiare aanslag - Mogelijkheid

De berusting door de administratie in de beslissing van de rechter tot nietigverklaring van een aanslag houdt enkel in dat de administratie afstand doet van de rechtsmiddelen die zij tegen die beslissing kan aanwenden en staat derhalve niet eraan in de weg dat de administratie met toepassing van artikel 356, eerste lid, WIB92 een subsidiare aanslag door middel van een conclusie aan het oordeel van de rechter onderwerpt.

- Art. 356 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

20 januari 2022

F.21.0089.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220120.1N.3](#)

AC nr. ...

Aanslagprocedure - Aanslagbiljet - Daadwerkelijke ontvangst - Bewijs door de administratie - Vereiste

De vormvereiste van een aangetekende brief maakt op zich geen wezenlijke vormvereiste van de verzending van het aanslagbiljet uit; indien het bestuur aantoonbaar dat aan het juiste adres van de belastingplichtige is verzonden, dient het niet het bewijs te leveren dat de belastingplichtige het aanslagbiljet daadwerkelijk heeft ontvangen (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 272 Wetboek Inkomstenbelastingen 1964
- Art. 11 KB nr. 4 van 22 augustus 1934

20 januari 2022

F.20.0072.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220120.1N.6](#)

AC nr. ...

Aanslagprocedure - Bezwaar - Bezwaartermijn - Aanvang - Aanslagbiljet - Daadwerkelijke ontvangst - Bewijs door de administratie - Vereiste

De vormvereiste van een aangetekende brief maakt op zich geen wezenlijke vormvereiste van de verzending van het aanslagbiljet uit; indien het bestuur aantoonbaar dat aan het juiste adres van de belastingplichtige is verzonden, dient het niet het bewijs te leveren dat de belastingplichtige het aanslagbiljet daadwerkelijk heeft ontvangen (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 272 Wetboek Inkomstenbelastingen 1964
- Art. 11 KB nr. 4 van 22 augustus 1934

20 januari 2022

F.20.0072.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220120.1N.6](#)

AC nr. ...

Aanslagprocedure - Allerlei - Onderzoekstermijn - Verlenging - Aanwijzingen inzake belastingontduiking - Voorafgaande kennisgeving - Vereiste

Wanneer de administratie gegevens betreffende een belastingplichtige verkrijgt naar aanleiding van een onderzoeksdaad die niet lastens die belastingplichtige wordt verricht, is, opdat de administratie die onderzoeksdaad gedurende de in artikel 354, tweede lid, WIB92 bedoelde aanvullende termijn van vier jaar kan verrichten en opdat de administratie die gegevens lastens die belastingplichtige kan gebruiken, niet vereist dat zij de belastingplichtige voorafgaand aan deze onderzoeksdaad schriftelijk en op nauwkeurige wijze kennis geeft van de aanwijzingen van belastingontduiking die te zijnen aanzien bestaan voor het bedoeld tijdperk (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 333 en 354 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

20 januari 2022

F.21.0020.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220120.1N.1](#)

AC nr. ...

INTERNATIONALE VERDRAGEN

Internationale verdragen - Aankoop van vastrentende effecten tussen twee vervalldagen - Italiaanse obligaties - Belgisch-Italiaans Dubbelbelastingverdrag - Aankoopprijs - Reeds verlopen interest - Boekhoudkundige verwerking - Vennootschapsbelasting - Vaststelling van het belastbaar netto-inkomen - Winsten

De onderneming die tussen twee vervalldagen vastrentende effecten koopt, niet op grond van artikel 19, vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1976 verplicht is om uit de aankoopprijs van die effecten, die op de actiefzijde van de balans worden geboekt, een bedrag te halen gelijk aan de reeds verlopen interest en het te debiteren op een resultatenrekening van klasse 75 "Financiële opbrengsten", zodat het creditsaldo van die rekening op de volgende vervalldag kan samenvallen met het bedrag van de sinds de koop verlopen interest (1). (1) Art. 27bis, § 3, KB 8 oktober 1976, vóór de wijziging ervan door het KB van 6 november 1987.

- Art. 23, § 3 Overeenkomst van 19 oktober 1970 tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele

belasting

- Artt. 19, al. 4, 20, 21 en 27bis, § 1er, 2 en 3 KB 8 oktober 1976 met betrekking tot de jaarrekening van de ondernemingen

6 mei 2021

F.17.0049.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.5](#)

AC nr. ...

VENNOOTSCHAPSBELASTING

Vennootschapsbelasting - Vaststelling van het belastbaar netto-inkomen - Winsten - Aankoop van vastrentende effecten tussen twee vervaldagen - Italiaanse obligaties - Belgisch-Italiaans Dubbelbelastingverdrag - Aankoopprijs - Reeds verlopen interest - Boekhoudkundige verwerking

De onderneming die tussen twee vervaldagen vastrentende effecten koopt, niet op grond van artikel 19, vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1976 verplicht is om uit de aankoopprijs van die effecten, die op de actiefzijde van de balans worden geboekt, een bedrag te halen gelijk aan de reeds verlopen interest en het te debiteren op een resultatenrekening van klasse 75 "Financiële opbrengsten", zodat het creditsaldo van die rekening op de volgende vervaldag kan samenvallen met het bedrag van de sinds de koop verlopen interest (1). (1) Art. 27bis, § 3, KB 8 oktober 1976, vóór de wijziging ervan door het KB van 6 november 1987.

- Art. 23, § 3 Overeenkomst van 19 oktober 1970 tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting

- Artt. 19, al. 4, 20, 21 en 27bis, § 1er, 2 en 3 KB 8 oktober 1976 met betrekking tot de jaarrekening van de ondernemingen

6 mei 2021

F.17.0049.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.5](#)

AC nr. ...

Vennootschapsbelasting - Vaststelling van het belastbaar netto-inkomen - Winsten - Aankoop van vastrentende effecten tussen twee vervaldagen - Italiaanse obligaties - Reeds verlopen interest - Belgisch-Italiaans Dubbelbelastingverdrag - Boekhoudkundige aanpassingen - Voorwerp

Het enige doel van de boekhoudkundige aanpassingen bestaat erin aan elk opeenvolgend boekjaar van dezelfde onderneming de desbetreffende opbrengsten te verbinden; ze laten niet toe om in de rekeningen van de overnemende onderneming de aanschaffingsprijs van vastrentende effecten te corrigeren wanneer die prijs werd vastgesteld op basis van de reeds sinds de voorgaande vervaldag verlopen interest en kunnen evenmin ertoe leiden dat het gedeelte van de verkoopprijs dat de tegenwaarde van de verlopen interest vertegenwoordigt in de rekeningen van de overdragende onderneming worden gekwalificeerd als financiële opbrengsten (1). (1) Art. 27bis, § 3, KB 8 oktober 1976, vóór de wijziging ervan door het KB van 6 november 1987.

- Art. 23, § 3 Overeenkomst van 19 oktober 1970 tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting

- Artt. 19, al. 4, 20, 21 en 27bis, § 1er, 2 en 3 KB 8 oktober 1976 met betrekking tot de jaarrekening van de ondernemingen

6 mei 2021

F.17.0049.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.5](#)

AC nr. ...

INTEREST

ALLERLEI

Allerlei - Bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid - Geen of ontoereikende provisionele storting - Nalatigheidsinteressen - Rentevoet - Gewone sociale bijdragen voor werknemers en zelfstandigen - Interestvoet - Verschil in behandeling - Oorsprong

Het verschil in behandeling tussen de wettelijke rentevoet in sociale zaken, bepaald in artikel 2, § 3, van de wet van 5 mei 1865, en de rentevoet van de nalatigheidsinterest bepaald in geval van ontoereikendheid van de voor de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid te verrichten provisionele storting, vloeit voort uit artikel 62 van de wet van 28 december 1983 (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 280.

- Art. 62 Wet 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen

19 april 2021

S.20.0006.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.1](#)

AC nr. ...

Allerlei - Bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid - Geen of ontoereikende provisionele storting - Nalatigheidsinteressen - Rentevoet

Artikel 62 van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen, gewijzigd door de wet van 7 november 1987, wijkt inzake de verschuldigde nalatigheidsinterest op de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid uitdrukkelijk af van de wettelijke rentevoet in sociale zaken bepaald in artikel 2, § 3, van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 280.

- Art. 2, § 3 Wet 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest

- Art. 62 Wet 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen

19 april 2021

S.20.0006.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.1](#)

AC nr. ...

LASTGEVING

- Veroordeling van de lasthebber ad hoc en niet van de beklagde rechtspersoon - Geen louter materiële vergissing

De aanwijzing van de lasthebber ad hoc om de beklagde rechtspersoon te vertegenwoordigen, heeft niet tot gevolg dat de strafrechtelijke of de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de lastgever voor de hem ten laste gelegde feiten wordt overgedragen op de lasthebber; hieruit volgt dat de door de rechtspersoon opgelopen veroordelingen niet aan de lasthebber ad hoc kunnen worden opgelegd, alleen maar omdat hij die rechtspersoon heeft vertegenwoordigd; het arrest dat een persoon als beklagde kwalificeert maar hem tegelijkertijd de hoedanigheid van lasthebber ad hoc toekent en hem vervolgens hoofdelijk met de bestuurders van de vertegenwoordigde vennootschap veroordeelt tot betaling van de vergoedingen aan de verweerders, en dat de door de tweede en de derde verweerders tegen hem ingestelde burgerlijke rechtsvorderingen in beginsel gegrond verklaart, is niet naar recht verantwoord; aangezien het niet om een louter materiële vergissing gaat en het Hof niet bevoegd is om een veroordeelde in de plaats te stellen van een andere, wordt de vernietiging met verwijzing uitgesproken (1). (1) Het OM heeft, in hoofdorde, aangevoerd dat die veroordeling een kennelijke materiële vergissing uitmaakt die het Hof kan verbeteren (vgl., wat betreft de verbetering van de identiteit van een partij die in het bevel tot aanhouding verkeerdelijk is vermeld, Cass. 27 mei 2020, AR P.20.0522.F, AC 2020, nr. 327, en verwijzingen in noot). (M.N.B.)

- Art. 2bis Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0429.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.9](#)

AC nr. ...

MAATSCHAPPELIJK WELZIJN (OPENBARE CENTRA VOOR)

- Territoriale bevoegdheid - Tenlasteneming van de steun - Instelling bedoeld in artikel 2, § 1, 1° van de wet van 2 april 1965 - Opneming van de betrokkene - Inschrijving in het bevolkingsregister van de gemeente waar de instelling is gelegen - Bevoegdheid van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van die gemeente - Opeenvolgende en ononderbroken opnemingen door andere instellingen gelegen in andere gemeenten - Inschrijvingen in de bevolkingsregisters van die gemeenten

De omstandigheid dat de betrokkene werd ingeschreven in het bevolkingsregister van een gemeente omdat hij daar zijn hoofdverblijfplaats had vanwege zijn opneming in een instelling beoogd in artikel 2, §§ 1 en 3, van de wet van 2 april 1965, en daarna achtereenvolgens en zonder onderbreking werd opgenomen door verscheidene van die instellingen gelegen in andere gemeenten, sluit de tenlasteneming van de steun door het centrum van de gemeente waarin de betrokkene bij zijn eerste opneming is ingeschreven, niet uit (1). (1) Zie concl. OM op datum in Pas. 2021, nr. 117.

- Art. 1, § 1 Wet 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen

- Artt. 1, 1°, 2, § 1, 1° en 3° Wet 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn

15 februari 2021

S.20.0063.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210215.3F.7](#)

AC nr. ...

MACHTEN

RECHTERLIJKE MACHT

Rechterlijke macht - Personeel van de openbare brandweerdiensten - Veroordeling van een gemeente tot betaling van loon voor de thuiswachtdiensten - Onwettige toepassing van het KB 3 juni 1999

De rechter die de artikelen 2 en 8 van het koninklijk besluit van 20 juni 1994 toepast om op grond hiervan een gemeente te veroordelen tot betaling aan een vrijwillige brandweerman van overloon voor nacht- en zondagwerk, schendt artikel 3, § 1, Wet Raad van State en artikel 159 Grondwet (1). (1) Zie concl. OM, ECLI:BE:CASS:2015:CONC.20150518.3F.7.

- Art. 3, § 1 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij KB van 12 januari 1973

- Art. 159 De gecoördineerde Grondwet 1994

18 mei 2015

S.13.0134.F

[ECLI:BE:CASS:2015:ARR.20150518.3F.7](#)

AC nr. ...

Rechterlijke macht - Grondwet - Artikel 159 - Niet-betaling van de premie - Afgifte door de verzekeraar van het verzekeringsbewijs, de zogenaamde "groene kaart" - Uitwerking - Afstand van het recht om de dekking te schorsen en de overeenkomst op te zeggen - Wettigheid van artikel 5, derde lid, van het koninklijk besluit van 13 februari 1991

Noch artikel 7 noch enig ander artikel WAM wijkt af van het recht dat artikel 14 Wet Landverzekeringsovereenkomst aan de verzekeraar toekent om de dekking te schorsen en de overeenkomst op te zeggen wegens niet-betaling van de premie; hieruit volgt dat artikel 5, derde lid, van het koninklijk besluit van 13 februari 1991, dat van dat recht afwijkt zonder daartoe door een bijzondere wet gerechtigd te zijn, onwettig is (1). (1) Art. 5, derde lid, KB van 13 februari 1991, vóór de wijziging ervan door het KB van 22 december 2017.

- Art. 5, derde lid KB 13 februari 1991 houdende de inwerkingtreding en uitvoering van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen

- Art. 7 Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen

- Artt. 2 en 14 Wet 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst

- Art. 159 De gecoördineerde Grondwet 1994

18 februari 2021

C.18.0606.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210218.1F.1](#)

AC nr. ...

MACHTSOVERSCHRIJDING

- Personeel van de openbare brandweerdiensten - Veroordeling van een gemeente tot betaling van loon voor de thuiswachtdiensten - Onwettige toepassing van het KB 3 juni 1999

De rechter die de artikelen 2 en 8 van het koninklijk besluit van 20 juni 1994 toepast om op grond hiervan een gemeente te veroordelen tot betaling aan een vrijwillige brandweerman van overloon voor nacht- en zondagwerk, schendt artikel 3, § 1, Wet Raad van State en artikel 159 Grondwet (1). (1) Zie concl. OM, ECLI:BE:CASS:2015:CONC.20150518.3F.7.

- Art. 3, § 1 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij KB van 12 januari 1973

- Art. 159 De gecoördineerde Grondwet 1994

18 mei 2015

S.13.0134.F

ECLI:BE:CASS:2015:ARR.20150518.3F.7

AC nr. ...

MISDRIJF

ALLERLEI

Allerlei - Omschrijving van de telastlegging - Recht en plicht van het vonnisgerecht - Heromschrijving - Onaantastbare beoordeling door de feitenrechter - Grens - Aanhangigmaking

In correctionele zaken of politiezaken maakt de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding om te verschijnen niet de hierin vervatte omschrijving bij het vonnisgerecht aanhangig, maar de feiten zoals ze uit de stukken van het gerechtelijk onderzoek blijken en waarop de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding zijn gegrond; de feitenrechter is niet gebonden door de omschrijving die de voormelde akten aan de feiten hebben gegeven; die eerste omschrijving is voorlopig en het vonnisgerecht, zelfs in hoger beroep, heeft het recht en de plicht om, met eerbiediging van het recht van verdediging, aan de feiten hun juiste omschrijving te geven; hoewel, met het oog op die herkwalificatie, niet is vereist dat de bestanddelen van het aanvankelijk omschreven misdrijf en van het heromschreven misdrijf dezelfde zijn, moet de nieuwe omschrijving desalniettemin hetzelfde feit betreffen als datgene dat aan de vervolging ten grondslag ligt of moet ze daarin zijn begrepen; de beoordeling door de feitenrechter is in dat opzicht onaantastbaar (1). (1) Ibid.; zie Cass. 14 juni 2017, AR P.17.0361.F, AC 2017, nr. 387; Cass. 14 juni 2017, AR P.17.0259.F, AC 2017, nr. 386 met concl. "in hoofdzaak" OM op datum in Pas.; P. MORLET, "Changement de qualification, droits et devoirs du juge", R.D.P.C., 1990, p. 561-590; J. DE CODT, Des nullités de l'instruction et du jugement, Brussel, Larcier, 2006, p. 168.

- Artt. 130, 145 en 182 Wetboek van Strafvordering

31 maart 2021

P.21.0221.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.7](#)

AC nr. ...

TOEREKENBAARHEID

Toerekenbaarheid - Rechtspersonen - Veroordeling van de lasthebber ad hoc en niet van de beklagde rechtspersoon - Geen louter materiële vergissing

De aanwijzing van de lasthebber ad hoc om de beklagde rechtspersoon te vertegenwoordigen, heeft niet tot gevolg dat de strafrechtelijke of de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de lastgever voor de hem ten laste gelegde feiten wordt overgedragen op de lasthebber; hieruit volgt dat de door de rechtspersoon opgelopen veroordelingen niet aan de lasthebber ad hoc kunnen worden opgelegd, alleen maar omdat hij die rechtspersoon heeft vertegenwoordigd; het arrest dat een persoon als beklagde kwalificeert maar hem tegelijkertijd de hoedanigheid van lasthebber ad hoc toekent en hem vervolgens hoofdelijk met de bestuurders van de vertegenwoordigde vennootschap veroordeelt tot betaling van de vergoedingen aan de verweerders, en dat de door de tweede en de derde verweerders tegen hem ingestelde burgerlijke rechtsvorderingen in beginsel gegrond verklaart, is niet naar recht verantwoord; aangezien het niet om een louter materiële vergissing gaat en het Hof niet bevoegd is om een veroordeelde in de plaats te stellen van een andere, wordt de vernietiging met verwijzing uitgesproken (1). (1) Het OM heeft, in hoofddorde, aangevoerd dat die veroordeling een kennelijke materiële vergissing uitmaakt die het Hof kan verbeteren (vgl., wat betreft de verbetering van de identiteit van een partij die in het bevel tot aanhouding verkeerdelijk is vermeld, Cass. 27 mei 2020, AR P.20.0522.F, AC 2020, nr. 327, en verwijzingen in noot). (M.N.B.)

- Art. 2bis Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0429.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.9](#)

AC nr. ...

ONAANTASTBARE BEOORDELING DOOR DE FEITENRECHTER

- Heling - Witwasmisdrijf - Bestanddelen - Legale oorsprong van de zaken voorwerp van het misdrijf - Elementen

Wanneer de wet geen bijzonder bewijsmiddel voorschrijft, wat het geval is voor het bewijs van witwasmisdrijven, beoordeelt de strafrechter onaantastbaar de bewijswaarde van de hem regelmatig overgelegde gegevens waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren en daartoe behoort ook het beoordelen van de geloofwaardigheid van de beweringen van partijen of derden, waarbij de rechter rekening mag houden met alle vermoedens van feitelijke aard die hem overtuigen van de schuld van de beklaagde zonder dat hij daardoor het vermoeden van onschuld miskent; bij het oordeel of een beklaagde schuldig is aan een hem verweten witwasmisdrijf omdat met zekerheid elke legale oorsprong kan worden uitgesloten van de zaken die het voorwerp van zijn gedraging uitmaken, kan de rechter het gegeven betrekken dat een beklaagde een gedeelte van zijn inkomsten heeft dienen te besteden aan kosten voor levensonderhoud of uitgaven van persoonlijke aard.

13 oktober 2020

P.20.0550.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.11](#)

AC nr. ...

- Strafvordering - Heromschrijving van telastlegging - Grens - Aanhangigmaking

In correctionele zaken of politiezaken maakt de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding om te verschijnen niet de hierin vervatte omschrijving bij het vonnisgerecht aanhangig, maar de feiten zoals ze uit de stukken van het gerechtelijk onderzoek blijken en waarop de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding zijn gegrond; de feitenrechter is niet gebonden door de omschrijving die de voormelde akten aan de feiten hebben gegeven; die eerste omschrijving is voorlopig en het vonnisgerecht, zelfs in hoger beroep, heeft het recht en de plicht om, met eerbiediging van het recht van verdediging, aan de feiten hun juiste omschrijving te geven; hoewel, met het oog op die herkwalificatie, niet is vereist dat de bestanddelen van het aanvankelijk omschreven misdrijf en van het heromschreven misdrijf dezelfde zijn, moet de nieuwe omschrijving desalniettemin hetzelfde feit betreffen als datgene dat aan de vervolging ten grondslag ligt of moet ze daarin zijn begrepen; de beoordeling door de feitenrechter is in dat opzicht onaantastbaar (1). (1) Ibid.; zie Cass. 14 juni 2017, AR P.17.0361.F, AC 2017, nr. 387; Cass. 14 juni 2017, AR P.17.0259.F, AC 2017, nr. 386 met concl. "in hoofdzaak" OM op datum in Pas.; P. MORLET, "Changement de qualification, droits et devoirs du juge", R.D.P.C., 1990, p. 561-590; J. DE CODT, Des nullités de l'instruction et du jugement, Brussel, Larcier, 2006, p. 168.

- Artt. 130, 145 en 182 Wetboek van Strafvordering

31 maart 2021

P.21.0221.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.7](#)

AC nr. ...

ONDERZOEK IN STRAFZAKEN

GERECHTELIJK ONDERZOEK

Gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid van de procedure - Voorlopige hechtenis - Toezicht door de onderzoeksgerechten - Ambtshalve toezicht op de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek - Vervolgingen niet ontvankelijk - Eindbeslissing

De kamer van inbeschuldigingstelling kan niet, in het kader van de loutere controle van de regelmatigheid van de voorlopige hechtenis, de strafvervolgning niet-ontvankelijk verklaren in een eindbeslissing zonder artikel 235bis Wetboek van Strafvordering toe te passen, dat, in het kader van het ambtshalve onderzoek van de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek en met het oog op een goede rechtsbedeling, voorschrijft het debat te heropenen, alle partijen op te roepen en een debat op tegenspraak te houden, opdat in hetzelfde arrest over de voormelde controle uitspraak kan worden gedaan (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 21; het Hof heeft in een soortgelijke zaak, in twee opeenvolgende arresten, allereerst de niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel vastgesteld, in zoverre het was gericht tegen de beslissing over de voorlopige hechtenis waarin de invrijheidsstelling van de verweerder werd bevolen, en voor het overige de behandeling van de zaak uitgesteld tot na de verstrijksdatum van de bij artikel 429, tweede lid, Wetboek van Strafvordering bepaalde termijn van twee maanden voor de neerlegging van de memorie, en heeft vervolgens het bestreden arrest vernietigd in zoverre het uitspraak doet over de regelmatigheid van de strafvordering (Cass. 23 december 2020 en 3 maart 2021, AR P.20.1247.F, niet gepubliceerd). (M.N.B.)

- Art. 235bis, § 3 Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0956.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.1](#)

AC nr. ...

Gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid van de procedure - Voorlopige hechtenis - Toezicht door de onderzoeksgerechten - Toezicht op de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek - Niet-ontvankelijkheid van de strafvordering - Eindbeslissing - Beslissing waartegen cassatieberoep openstaat

Tegen de eindbeslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling die, in het kader van het onderzoek van de regelmatigheid van de voorlopige hechtenis, de strafvervolgning niet-ontvankelijk verklaart, staat cassatieberoep open (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 21.

- Art. 31 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 235bis, § 3 Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0956.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.1](#)

AC nr. ...

ONDERZOEKSGERECHTEN

- Voorlopige hechtenis - Middelen opgenomen in de vordering van de procureur-generaal - Motiveringsplicht - Omvang

De schriftelijke vordering die de procureur-generaal neemt ter gelegenheid van het hoger beroep tegen een beslissing inzake de handhaving van de voorlopige hechtenis is geen conclusie waarop de rechter moet antwoorden; de kamer van inbeschuldigingstelling moet dan ook niet antwoorden op daarin opgenomen middelen tot staving van de vordering van de procureur-generaal.

29 december 2020

P.20.1289.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.14](#)

AC nr. ...

- Voorlopige hechtenis - Geschrift met middelen ingediend per fax ter griffie - Geen neerlegging van het geschrift op de terechtzitting - Geen herneming van de middelen in het geschrift - Motiveringsplicht

Buiten de gevallen van artikelen 152 Wetboek van Strafvordering en 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, is een geschrift uitgaande van een partij of haar advocaat dat ter griffie per fax is ingediend, zonder dat uit de stukken van de rechtspleging blijkt dat het andermaal ter rechtszitting is neergelegd of dat de eiser zijn middelen mondeling heeft aangevoerd of hernomen, geen schriftelijke conclusie waarop de rechter moet antwoorden, ongeacht de benaming of vorm van dat geschrift (1); die regel geldt ook voor de onderzoeksgerechten die uitspraak doen over de handhaving van de voorlopige hechtenis. (1) Cass. 21 november 2017, AR P.17.0777.N, AC 2007, nr. 663; Cass. 19 september 2017, AR P.16.1065.N, AC 2017, nr. 482; Cass. 18 april 2007, AR P.07.0015.F, AC 2007, nr. 189. Zie I. COUWENBERG en F. VAN VOLSEM, Concluderen voor de strafrechter, Intersentia, 2018, 17-25.

- Art. 23, 4° Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

29 december 2020

P.20.1289.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.14](#)

AC nr. ...

- Toezicht op de regelmatigheid van de voorlopige hechtenis - Ambtshalve toezicht op de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek - Niet-ontvankelijkheid van de strafvordering - Eindbeslissing

De kamer van inbeschuldigingstelling kan niet, in het kader van de loutere controle van de regelmatigheid van de voorlopige hechtenis, de strafvervolgning niet-ontvankelijk verklaren in een eindbeslissing zonder artikel 235bis Wetboek van Strafvordering toe te passen, dat, in het kader van het ambtshalve onderzoek van de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek en met het oog op een goede rechtsbedeling, voorschrijft het debat te heropenen, alle partijen op te roepen en een debat op tegenspraak te houden, opdat in hetzelfde arrest over de voormelde controle uitspraak kan worden gedaan (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 21; het Hof heeft in een soortgelijke zaak, in twee opeenvolgende arresten, allereerst de niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel vastgesteld, in zoverre het was gericht tegen de beslissing over de voorlopige hechtenis waarin de invrijheidsstelling van de verweerder werd bevolen, en voor het overige de behandeling van de zaak uitgesteld tot na de verstrijksdatum van de bij artikel 429, tweede lid, Wetboek van Strafvordering bepaalde termijn van twee maanden voor de neerlegging van de memorie, en heeft vervolgens het bestreden arrest vernietigd in zoverre het uitspraak doet over de regelmatigheid van de strafvordering (Cass. 23 december 2020 en 3 maart 2021, AR P.20.1247.F, niet gepubliceerd). (M.N.B.)

- Art. 235bis, § 3 Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0956.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.1](#)

AC nr. ...

- Voorlopige hechtenis - Toezicht door de onderzoeksgerechten - Toezicht op de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek - Niet-ontvankelijkheid van de strafvordering - Eindbeslissing - Beslissing waartegen cassatieberoep openstaat

Tegen de eindbeslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling die, in het kader van het onderzoek van de regelmatigheid van de voorlopige hechtenis, de strafvervolgning niet-ontvankelijk verklaart, staat cassatieberoep open (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 21.

- Art. 31 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 235bis, § 3 Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0956.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.1](#)

AC nr. ...

OPENBAAR MINISTERIE

- Wraking - Gewettigde verdenking - Hoge graad van vijandschap - Inwinnen van inlichtingen - Mededeling van de inlichtingen - Gebruikte bewoordingen

Het onderzoek dat na een eerste rechtszitting door de magistraat van het openbaar ministerie werd verricht, gaat de grenzen niet te buiten van de hem voor de arbeidsgerechten toebedeelde rol van toegevoegde partij die de partijen en de rechter moet voorlichten, wanneer de bewoordingen waarin die magistraat de door hem ingewonnen inlichtingen heeft medegedeeld niet van die aard zijn dat ze bij partijen of derden een gewettigde verdenking kunnen wekken omtrent zijn bekwaamheid om, na een debat op tegenspraak over die inlichtingen, in alle onafhankelijkheid en onpartijdigheid zijn advies over de zaak te verlenen, en evenmin blijk geven van een hoge graad van vijandschap jegens de wrakende partij.

- Art. 828 Gerechtelijk Wetboek

19 april 2021

C.21.0062.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.8](#)

AC nr. ...

OVEREENKOMST

RECHTEN EN VERPLICHTINGEN VAN PARTIJEN

Rechten en verplichtingen van partijen - Tussen partijen - Opschortende voorwaarde

De opschortende voorwaarde beïnvloedt het bestaan van de overeenkomst niet maar leidt tot de opschorting van de uitvoering van de hiermee gepaard gaande verbintenis (1).

(1) Zie concl. OM op datum in Pas. 2021, nr. 329.

- Artt. 1168 en 1180 Oud Burgerlijk Wetboek

6 mei 2021

C.20.0520.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.1](#)

AC nr. ...

PACHT [ZIE: 199/03 HUUR VAN GOEDEREN]

- Maximale rendabiliteitsoppervlakten - Vaststelling bij koninklijk besluit - Gevolgen - Beperking in de tijd - Wettigheid

Artikel 12.7 Pachtwet dat in het derde lid bepaalt dat de Koning bij in ministerraad overlegd besluit, op voorstel van de bevoegde provinciale landbouwkamer en op eensluidend advies van de nationale landbouwraad, de maximale rendabiliteitsoppervlakten vaststelt, en, in het vierde lid, dat deze oppervlakten ten minste om de vijf jaar worden herzien, verbiedt de Koning niet om de uitwerking van een uitvoeringsbesluit te beperken tot vijf jaar.

- Art. 12.7 Wet van 4 november 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen

1 april 2021

C.20.0346.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210401.1F.3](#)

AC nr. ...

PAND

- Inpandgeving van een handelszaak - Factuur tot zekerheid van een schuldvordering - Nietigheid van het endossement

De nietigheid van het endossement sluit niet uit dat een gemeenrechtelijke overdracht of verpanding van een schuldvordering is tot stand gekomen.

- Artt. 14 en 16 Wet 25 oktober 1919 betreffende het in pand geven van de handelszaak, het disconto en het in pand geven van de factuur, alsmede de aanvaarding en de keuring van de rechtstreeks voor het verbruik gedane leveringen

- Art. 60 Wet 11 juli 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek wat de zakelijke zekerheden op roerende goederen betreft en tot opheffing van diverse bepalingen ter zake

- Art. 1690, § 1 Oud Burgerlijk Wetboek

3 maart 2022

C.21.0340.N

ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220303.1N.4

AC nr. ...

RECHT VAN VERDEDIGING

STRAFZAKEN

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van drie criteria, gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in die volgorde, of (i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige (ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, (iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt; compenserende factoren voor het niet kunnen ondervragen van een getuige kunnen onder meer bestaan in het voorliggen van bewijsmateriaal dat de inhoud van de tijdens het vooronderzoek afgelegde verklaring ondersteunt of bevestigt, de gelegenheid die de beklagde had om tijdens het vooronderzoek of ter rechtszitting de getuige te ondervragen of te doen ondervragen en de mogelijkheid voor de beklagde om zijn standpunt kenbaar te maken op het vlak van de geloofwaardigheid en de betrouwbaarheid van de getuige of interne strijdigheden in die verklaring of strijdigheid met verklaringen van andere getuigen; de rechter dient daartoe geen getuigenverhoor te bevelen van een medebeklaagde die verschijnt op dezelfde rechtszitting als de beklagde ten aanzien waarvan die medebeklaagde belastende verklaringen heeft afgelegd aangezien de beklagde aan de rechter kan vragen ter rechtszitting met de medebeklaagde te worden geconfronteerd en daar alle vragen kan voorstellen of opmerkingen maken om de belastende verklaringen te weerleggen of ze te doen aanpassen of verduidelijken (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0446.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling

Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklaagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen; wezenlijk daarbij is of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolgning in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Artikel 6.3.d, EVRM - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling - Weigering - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent en de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst, waarbij het Hof nagaat of hij uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn; wanneer de ogenschijnlijke vrees van een getuige voor de beklaagde of met de beklaagde in verband staande personen van zulke aard is dat die vrees een ernstige reden kan zijn om de getuige niet ter rechtszitting te horen, moet de rechter onderzoeken of er objectieve en dus door bewijselementen ondersteunde gegevens zijn die deze vrees rechtvaardigen en of er geen haalbare alternatieven zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Artikel 6.3.d, EVRM - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent en de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst, waarbij het Hof nagaat of hij uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn; wanneer de ogenschijnlijke vrees van een getuige voor de beklaagde of met de beklaagde in verband staande personen van zulke aard is dat die vrees een ernstige reden kan zijn om de getuige niet ter rechtszitting te horen, moet de rechter onderzoeken of er objectieve en dus door bewijselementen ondersteunde gegevens zijn die deze vrees rechtvaardigen en of er geen haalbare alternatieven zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Artikel 6.3.d, EVRM - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling - Weigering - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent; de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst; het Hof gaat na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling

Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklaagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen; wezenlijk daarbij is of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolgning in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van drie criteria, gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in die volgorde, of (i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige (ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, (iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Getuigen - Rechter ten gronde - Artikel 6.3.d, EVRM - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent; de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst; het Hof gaat na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

RECHTBANKEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Algemeen - Communicatie en telecommunicatie - Uitspraak van een boete door het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie - Betwisting van de keuze voor de boete en het bedrag van de boete - Marktenhof - Bevoegdheid van de rechter - Aard

° Het arrest dat oordeelt dat, enerzijds, het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie geen andere gegevens aanbrengt die de ernst van de inbreuk verantwoorden dan die welke het reeds in aanmerking had genomen bij de keuze voor de geldboete, met uitzondering van de duur van het tijdvak waarbinnen de inbreuken zijn gepleegd, en dat, anderzijds, de door het Instituut aangevoerde verzwarende omstandigheden noch relevant noch bewezen zijn, en besluit dat, bij gebrek aan richtlijnen, coherentie in de ten aanzien van de operatoren genomen beslissingen en van andere objectieve gegevens, het bedrag van de geldboete enkel ex aequo et bono kan worden vastgesteld, baseert zijn beslissing niet op opportuniteitsredenen of subjectieve overwegingen, maar op een onderzoek in feite en in rechte dat rekening houdt met alle omstandigheden van de zaak in het licht van de criteria van evenredigheid, objectiviteit, transparantie en non-discriminatie.

- Art. 5 Wet 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie

- Artt. 2, § 1, en 21, § 5 Wet 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector

19 april 2021

C.20.0338.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.7](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Strafvordering - Omschrijving van de telastlegging - Recht en plicht van het vonnisgerecht - Heromschrijving - Grens - Aanhangigmaking

In correctionele zaken of politiezaken maakt de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding om te verschijnen niet de hierin vervatte omschrijving bij het vonnisgerecht aanhangig, maar de feiten zoals ze uit de stukken van het gerechtelijk onderzoek blijken en waarop de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding zijn gegrond; de feitenrechter is niet gebonden door de omschrijving die de voormelde akten aan de feiten hebben gegeven; die eerste omschrijving is voorlopig en het vonnisgerecht, zelfs in hoger beroep, heeft het recht en de plicht om, met eerbiediging van het recht van verdediging, aan de feiten hun juiste omschrijving te geven; hoewel, met het oog op die herkwalificatie, niet is vereist dat de bestanddelen van het aanvankelijk omschreven misdrijf en van het heromschreven misdrijf dezelfde zijn, moet de nieuwe omschrijving desalniettemin hetzelfde feit betreffen als datgene dat aan de vervolging ten grondslag ligt of moet ze daarin zijn begrepen; de beoordeling door de feitenrechter is in dat opzicht onaantastbaar (1). (1) Ibid.; zie Cass. 14 juni 2017, AR P.17.0361.F, AC 2017, nr. 387; Cass. 14 juni 2017, AR P.17.0259.F, AC 2017, nr. 386 met concl. "in hoofdzaak" OM op datum in Pas.; P. MORLET, "Changement de qualification, droits et devoirs du juge", R.D.P.C., 1990, p. 561-590; J. DE CODT, Des nullités de l'instruction et du jugement, Brussel, Larcier, 2006, p. 168.

- Artt. 130, 145 en 182 Wetboek van Strafvordering

31 maart 2021

P.21.0221.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.7](#)

AC nr. ...

RECHTEN VAN DE MENS

VERDRAG RECHTEN VAN DE MENS

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.3 - Voorlopige hechtenis - Handhaving - Redelijke termijn - Overschrijding - Beoordelingscriteria

Krachtens artikel 5.3 EVRM onderzoekt de rechter die belast is met de uitspraak over de voorlopige hechtenis of in het licht van de omstandigheden van de zaak de redelijke termijn al dan niet is overschreden; bij die beoordeling onderzoekt de rechter op grond van de concrete gegevens van de zaak en na een geactualiseerde, nauwkeurige en geïndividualiseerde beoordeling zowel de effectieve als de relatieve duur van de hechtenis, de complexiteit van de zaak en van het gerechtelijk onderzoek, de wijze waarop het onderzoek wordt gevoerd, de ijver van de met het onderzoek belaste overheden en het gedrag van de inverdenkinggestelde (1). (1) Cass. 2 december 2020, AR P.20.1179.F, AC 2020, nr. 743; Cass. 17 maart 2010, AR P.10.0434.F, AC 2010, nr. 194; Cass. 17 februari 2010, AR P.10.0267.F, AC 2010, nr. 106. Zie M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, Die Keure, Brugge, 9de uitg., 2021, I, p. 1058-1059.

- Artt. 22 en 30, § 4 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis
- Art. 5.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

31 maart 2021

P.21.0394.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.14](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.3 - Voorlopige hechtenis - Handhaving - Redelijke termijn - Door de inverdenkinggestelde niet-aangevoerde miskennis - Invloed op de verplichting om de beslissing over de handhaving van de voorlopige hechtenis met redenen te omkleden

Uit geen enkele wettelijke bepaling of verdragsbepaling vloeit voort dat de rechter in zijn beslissing dient te vermelden dat hij de naleving van de redelijke termijn van de hechtenis heeft nagegaan wanneer de inverdenkinggestelde de miskennis ervan niet heeft aangevoerd (1). (1) Zie, betreffende de toepassing van art. 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, Cass. 13 december 2017, AR P.17.0383.F, AC 2017, nr. 710. Het onderzoeksgerecht dient ongetwijfeld te antwoorden op de conclusie waarin de verdachte de redenen opgaf waarom volgens hem de redelijke termijn was verstreken (Cass. 12 augustus 1991, AC 1990-1991, p. 1083). Het dient dat daarentegen niet ambtshalve te onderzoeken. Dat middel "kan niet voor de eerste maal voor het Hof worden voorgedragen" (zie Cass. 16 juni 1993, AR P.93.0864.F, AC 1993, nr. 289). Het OM heeft hieruit afgeleid dat het ("nieuwe") middel niet ontvankelijk is.

- Artt. 22 en 30, § 4 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis
- Art. 5.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

31 maart 2021

P.21.0394.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.14](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van drie criteria, gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in die volgorde, of (i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige (ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, (iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt; compenserende factoren voor het niet kunnen ondervragen van een getuige kunnen onder meer bestaan in het voorliggen van bewijsmateriaal dat de inhoud van de tijdens het vooronderzoek afgelegde verklaring ondersteunt of bevestigt, de gelegenheid die de beklaagde had om tijdens het vooronderzoek of ter rechtszitting de getuige te ondervragen of te doen ondervragen en de mogelijkheid voor de beklaagde om zijn standpunt kenbaar te maken op het vlak van de geloofwaardigheid en de betrouwbaarheid van de getuige of interne strijdigheden in die verklaring of strijdigheid met verklaringen van andere getuigen; de rechter dient daartoe geen getuigenverhoor te bevelen van een medebeklaagde die verschijnt op dezelfde rechtszitting als de beklaagde ten aanzien waarvan die medebeklaagde belastende verklaringen heeft afgelegd aangezien de beklaagde aan de rechter kan vragen ter rechtszitting met de medebeklaagde te worden geconfronteerd en daar alle vragen kan voorstellen of opmerkingen maken om de belastende verklaringen te weerleggen of ze te doen aanpassen of verduidelijken (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling

Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklaagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen; wezenlijk daarbij is of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolgning in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden,

ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent en de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst, waarbij het Hof nagaat of hij uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn; wanneer de ogenschijnlijke vrees van een getuige voor de beklaagde of met de beklaagde in verband staande personen van zulke aard is dat die vrees een ernstige reden kan zijn om de getuige niet ter rechtszitting te horen, moet de rechter onderzoeken of er objectieve en dus door bewijselementen ondersteunde gegevens zijn die deze vrees rechtvaardigen en of er geen haalbare alternatieven zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent en de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst, waarbij het Hof nagaat of hij uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn; wanneer de ogenschijnlijke vrees van een getuige voor de beklaagde of met de beklaagde in verband staande personen van zulke aard is dat die vrees een ernstige reden kan zijn om de getuige niet ter rechtszitting te horen, moet de rechter onderzoeken of er objectieve en dus door bewijselementen ondersteunde gegevens zijn die deze vrees rechtvaardigen en of er geen haalbare alternatieven zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Redelijke termijn - Europees aanhoudingsbevel - Tenuitvoerlegging in België - Weigeringsgrond - Afbreuk aan de fundamentele rechten - Beoordeling - Draagwijdte

De weigeringsgrond bepaald in artikel 4, 5°, Wet Europees Aanhoudingsbevel valt onder de toepassing van artikel 6.1 EVRM, dat bepaalt dat eenieder bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning, recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling binnen een redelijke termijn; er bestaat geen abstracte termijn waarvan het verstrijken noodzakelijkerwijze het overschrijden van de redelijke termijn voor de behandeling van een zaak met zich meebrengt en de redelijkheid van die termijn moet worden beoordeeld in functie van het concrete verloop van de strafvervolgning in elke afzonderlijke zaak, zodat uit het loutere bestaan van een bepaald tijdsverloop niet kan worden afgeleid dat het recht van de over te leveren persoon op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn kennelijk dreigt te worden miskend; een nationale instantie kan de miskenning van het recht op de behandeling van de gegrondheid van een strafvervolgning binnen een redelijke termijn dan ook slechts onderzoeken voor zover die instantie kennis kan nemen van de strafvervolgning hetgeen niet het geval is voor de uitvoerende rechterlijke autoriteit die uitspraak doet over de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel aangezien in dat geval is de strafvordering enkel aanhangig is bij de uitvaardigende rechterlijke autoriteit die bijgevolg de enige is die rechtsmacht heeft om uitspraak te doen over de strafvervolgning, zodat de verplichting voor het onderzoeksgerecht om de weigeringsgrond van artikel 4, 5°, Wet Europees Aanhoudingsbevel te onderzoeken, niet inhoudt dat dit gerecht ook moet onderzoeken of de redelijke termijn waarbinnen de strafvervolgning moet worden berecht, al dan niet is overschreden en de over te leveren persoon kan zijn verweer over de miskenning van de redelijke termijn aanvoeren voor de nationale autoriteit die na zijn overlevering de gegrondheid van de strafvordering beoordeelt (1). (1) Cass. 10 januari 2012, AR P.12.0024.N, AC 2012, nr. 21.

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 4, 5° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

13 oktober 2020

P.20.0999.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.17](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van drie criteria, gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in die volgorde, of (i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige (ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, (iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent; de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst; het Hof gaat na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent; de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst; het Hof gaat na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling

Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklaagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen; wezenlijk daarbij is of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolging in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Strafvervolging - Redelijke termijn - Overschrijding - Niet-ontvankelijkheid van de vervolging - Volledige vergoeding van de schade - Feitelijke beoordeling

De rechter beoordeelt in feite of de niet-ontvankelijkheid van de strafvervolging de schade die voor de vervolgte persoon voortvloeit uit het feit dat hij gedurende een onredelijke termijn op een beslissing van het gerecht heeft moeten wachten, integraal herstelt (1). (1) Zie andersluidende concl. OM in Pas 2021, nr. 243.

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

1 april 2021

C.20.0329.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210401.1F.6](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.2 - Vermoeden van onschuld - Heling - Witwasmdrijf - Bestanddelen - Legale oorsprong van de zaken voorwerp van het

misdrijf - Beoordeling door de rechter - Draagwijdte

Wanneer de wet geen bijzonder bewijsmiddel voorschrijft, wat het geval is voor het bewijs van witwasmisdrijven, beoordeelt de strafrechter onaantastbaar de bewijswaarde van de hem regelmatig overgelegde gegevens waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren en daartoe behoort ook het beoordelen van de geloofwaardigheid van de beweringen van partijen of derden, waarbij de rechter rekening mag houden met alle vermoedens van feitelijke aard die hem overtuigen van de schuld van de beklaagde zonder dat hij daardoor het vermoeden van onschuld miskent; bij het oordeel of een beklaagde schuldig is aan een hem verweten witwasmisdrijf omdat met zekerheid elke legale oorsprong kan worden uitgesloten van de zaken die het voorwerp van zijn gedraging uitmaken, kan de rechter het gegeven betrekken dat een beklaagde een gedeelte van zijn inkomsten heeft dienen te besteden aan kosten voor levensonderhoud of uitgaven van persoonlijke aard.

13 oktober 2020

P.20.0550.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.11](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.d - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling

Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklaagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen; wezenlijk daarbij is of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolgning in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.d - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van drie criteria, gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in die volgorde, of (i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige (ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, (iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt; compenserende factoren voor het niet kunnen ondervragen van een getuige kunnen onder meer bestaan in het voorliggen van bewijsmateriaal dat de inhoud van de tijdens het vooronderzoek afgelegde verklaring ondersteunt of bevestigt, de gelegenheid die de beklaagde had om tijdens het vooronderzoek of ter rechtszitting de getuige te ondervragen of te doen ondervragen en de mogelijkheid voor de beklaagde om zijn standpunt kenbaar te maken op het vlak van de geloofwaardigheid en de betrouwbaarheid van de getuige of interne strijdigheden in die verklaring of strijdigheid met verklaringen van andere getuigen; de rechter dient daartoe geen getuigenverhoor te bevelen van een medebeklaagde die verschijnt op dezelfde rechtszitting als de beklaagde ten aanzien waarvan die medebeklaagde belastende verklaringen heeft afgelegd aangezien de beklaagde aan de rechter kan vragen ter rechtszitting met de medebeklaagde te worden geconfronteerd en daar alle vragen kan voorstellen of opmerkingen maken om de belastende verklaringen te weerleggen of ze te doen aanpassen of verduidelijken (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.d - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent en de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst, waarbij het Hof nagaat of hij uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn; wanneer de ogenschijnlijke vrees van een getuige voor de beklaagde of met de beklaagde in verband staande personen van zulke aard is dat die vrees een ernstige reden kan zijn om de getuige niet ter rechtszitting te horen, moet de rechter onderzoeken of er objectieve en dus door bewijselementen ondersteunde gegevens zijn die deze vrees rechtvaardigen en of er geen haalbare alternatieven zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.d - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent en de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst, waarbij het Hof nagaat of hij uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn; wanneer de ogenschijnlijke vrees van een getuige voor de beklaagde of met de beklaagde in verband staande personen van zulke aard is dat die vrees een ernstige reden kan zijn om de getuige niet ter rechtszitting te horen, moet de rechter onderzoeken of er objectieve en dus door bewijselementen ondersteunde gegevens zijn die deze vrees rechtvaardigen en of er geen haalbare alternatieven zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0783.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.12](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.d - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling

Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklaagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen; wezenlijk daarbij is of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolgning in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr.662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.d - Getuigen - Rechter ten gronde - Verplichting tot het horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent; de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst; het Hof gaat na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.d - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Beoordeling - Weigering - Impact op een eerlijk proces - Vermelding van concrete omstandigheden - Draagwijdte

Het staat aan de rechter om onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent; de rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst; het Hof gaat na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee niet verenigbaar zijn (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.d - Getuigen - Rechter ten gronde - Niet horen van een getuige op de rechtszitting - Impact op een eerlijk proces - Beoordeling

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van drie criteria, gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in die volgorde, of (i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige (ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, (iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt (1). (1) Cass. 8 september 2020, AR P.20.0486.N, AC 2020, nr. 508; Cass. 21 november 2017, AR P.17.0410.N, AC 2017, nr. 662; Cass. 30 mei 2017, AR P.17.0322.N, arrest niet gepubliceerd; Cass. 2 mei 2017, AR P.17.0290.N, AC 2017, nr. 303; Cass. 31 januari 2017, AR P.16.0970.N, AC 2017, nr. 73 met concl. van advocaat-generaal R. MORTIER; EHRM 14 juni 2016, Riahi t. België.

- Artt. 6.1 en 6.3.d Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

13 oktober 2020

P.20.0254.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 8 - Recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven - Drukpers - Verspreiding van artikelen en foto's - Artikel 10 - Recht op vrijheid van meningsuiting - Inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

Het recht op vrijheid van meningsuiting, dat de vrijheid om inlichtingen te ontvangen of te verstrekken omvat met als logisch gevolg hiervan het recht van het publiek op informatie, maakt deel uit van de rechten en vrijheden van anderen die, mits de in het artikel 8.2 EVRM bepaalde voorwaarden strikt worden nageleefd, een inmenging in het privé- en gezinsleven kunnen verantwoorden; een dergelijke inmenging moet aan een dwingende maatschappelijke noodwendigheid beantwoorden en de evenredigheid tussen het aangewende middel en het beoogde doel moet worden geëerbiedigd (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 276.

- Art. 22 De gecoördineerde Grondwet 1994
- Artt. 8, § 1 en 2, en 10 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 april 2021

C.20.0352.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 10 - Recht op vrijheid van meningsuiting - Drukkers - Verspreiding van artikelen en foto's - Artikel 8 - Inmenging in de uitoefening van dat recht

Het recht op vrijheid van meningsuiting, dat de vrijheid om inlichtingen te ontvangen of te verstrekken omvat met als logisch gevolg hiervan het recht van het publiek op informatie, maakt deel uit van de rechten en vrijheden van anderen die, mits de in het artikel 8.2 EVRM bepaalde voorwaarden strikt worden nageleefd, een inmenging in het privé- en gezinsleven kunnen verantwoorden; een dergelijke inmenging moet aan een dwingende maatschappelijke noodwendigheid beantwoorden en de evenredigheid tussen het aangewende middel en het beoogde doel moet worden geëerbiedigd (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 276.

- Art. 22 De gecoördineerde Grondwet 1994
- Artt. 8, § 1 en 2, en 10 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

19 april 2021

C.20.0352.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 13 - Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel - Europees aanhoudingsbevel - Tenuitvoerlegging in België - Weigeringsgrond - Afbreuk aan de fundamentele rechten - Beoordeling - Draagwijdte

De weigeringsgrond bepaald in artikel 4, 5°, Wet Europees Aanhoudingsbevel valt onder de toepassing van artikel 6.1 EVRM, dat bepaalt dat eenieder bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling binnen een redelijke termijn; er bestaat geen abstracte termijn waarvan het verstrijken noodzakelijkerwijze het overschrijden van de redelijke termijn voor de behandeling van een zaak met zich meebrengt en de redelijkheid van die termijn moet worden beoordeeld in functie van het concrete verloop van de strafvervolging in elke afzonderlijke zaak, zodat uit het loutere bestaan van een bepaald tijdsverloop niet kan worden afgeleid dat het recht van de over te leveren persoon op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn kennelijk dreigt te worden miskend; een nationale instantie kan de miskenning van het recht op de behandeling van de gegrondheid van een strafvervolging binnen een redelijke termijn dan ook slechts onderzoeken voor zover die instantie kennis kan nemen van de strafvervolging hetgeen niet het geval is voor de uitvoerende rechterlijke autoriteit die uitspraak doet over de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel aangezien in dat geval is de strafvordering enkel aanhangig is bij de uitvaardigende rechterlijke autoriteit die bijgevolg de enige is die rechtsmacht heeft om uitspraak te doen over de strafvervolging, zodat de verplichting voor het onderzoeksgerecht om de weigeringsgrond van artikel 4, 5°, Wet Europees Aanhoudingsbevel te onderzoeken, niet inhoudt dat dit gerecht ook moet onderzoeken of de redelijke termijn waarbinnen de strafvervolging moet worden berecht, al dan niet is overschreden en de over te leveren persoon kan zijn verweer over de miskenning van de redelijke termijn aanvoeren voor de nationale autoriteit die na zijn overlevering de gegrondheid van de strafvordering beoordeelt (1). (1) Cass. 10 januari 2012, AR P.12.0024.N, AC 2012, nr. 21.

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome
- Art. 4, 5° Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

13 oktober 2020

P.20.0999.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.17](#)

AC nr. ...

RECHTERLIJKE ORGANISATIE

ALGEMEEN

Algemeen - Uitspraak van een boete door het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie - Betwisting van de keuze voor de boete en het bedrag van de boete - Bevoegdheid van de rechter - Aard

° Het arrest dat oordeelt dat, enerzijds, het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie geen andere gegevens aanbrengt die de ernst van de inbreuk verantwoordt dan die welke het reeds in aanmerking had genomen bij de keuze voor de geldboete, met uitzondering van de duur van het tijdvak waarbinnen de inbreuken zijn gepleegd, en dat, anderzijds, de door het Instituut aangevoerde verzwarende omstandigheden noch relevant noch bewezen zijn, en besluit dat, bij gebrek aan richtlijnen, coherentie in de ten aanzien van de operatoren genomen beslissingen en van andere objectieve gegevens, het bedrag van de geldboete enkel ex aequo et bono kan worden vastgesteld, baseert zijn beslissing niet op opportuniteitsredenen of subjectieve overwegingen, maar op een onderzoek in feite en in rechte dat rekening houdt met alle omstandigheden van de zaak in het licht van de criteria van evenredigheid, objectiviteit, transparantie en non-discriminatie.

- Art. 5 Wet 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie

- Artt. 2, § 1, en 21, § 5 Wet 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector

19 april 2021

C.20.0338.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.7](#)

AC nr. ...

REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN

GEEN CONCLUSIE

Geen conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Onderzoeksgerechten - Voorlopige hechtenis - Geschrift met middelen ingediend per fax ter griffie - Geen neerlegging van het geschrift op de terechtzitting - Geen herneming van de middelen in het geschrift - Beoordeling

Buiten de gevallen van artikelen 152 Wetboek van Strafvordering en 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, is een geschrift uitgaande van een partij of haar advocaat dat ter griffie per fax is ingediend, zonder dat uit de stukken van de rechtspleging blijkt dat het andermaal ter rechtszitting is neergelegd of dat de eiser zijn middelen mondeling heeft aangevoerd of hernomen, geen schriftelijke conclusie waarop de rechter moet antwoorden, ongeacht de benaming of vorm van dat geschrift (1); die regel geldt ook voor de onderzoeksgerechten die uitspraak doen over de handhaving van de voorlopige hechtenis. (1) Cass. 21 november 2017, AR P.17.0777.N, AC 2007, nr. 663; Cass. 19 september 2017, AR P.16.1065.N, AC 2017, nr. 482; Cass. 18 april 2007, AR P.07.0015.F, AC 2007, nr. 189. Zie I. COUWENBERG en F. VAN VOLSEM, Concluderen voor de strafrechter, Intersentia, 2018, 17-25.

- Art. 23, 4° Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

29 december 2020

P.20.1289.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.14](#)

AC nr. ...

Geen conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Onderzoeksgerechten - Voorlopige hechtenis - Middelen opgenomen in de vordering van de procureur-generaal - Beoordeling

De schriftelijke vordering die de procureur-generaal neemt ter gelegenheid van het hoger beroep tegen een beslissing inzake de handhaving van de voorlopige hechtenis is geen conclusie waarop de rechter moet antwoorden; de kamer van inbeschuldigingstelling moet dan ook niet antwoorden op daarin opgenomen middelen tot staving van de vordering van de procureur-generaal.

29 december 2020

P.20.1289.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.14](#)

AC nr. ...

Geen conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Voorlopige hechtenis - Handhaving - Redelijke termijn

Uit geen enkele wettelijke bepaling of verdragsbepaling vloeit voort dat de rechter in zijn beslissing dient te vermelden dat hij de naleving van de redelijke termijn van de hechtenis heeft nagegaan wanneer de inverdenkinggestelde de miskennis ervan niet heeft aangevoerd (1). (1) Zie, betreffende de toepassing van art. 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, Cass. 13 december 2017, AR P.17.0383.F, AC 2017, nr. 710. Het onderzoeksgerecht dient ongetwijfeld te antwoorden op de conclusie waarin de verdachte de redenen opgaf waarom volgens hem de redelijke termijn was verstreken (Cass. 12 augustus 1991, AC 1990-1991, p. 1083). Het dient dat daarentegen niet ambtshalve te onderzoeken. Dat middel "kan niet voor de eerste maal voor het Hof worden voorgedragen" (zie Cass. 16 juni 1993, AR P.93.0864.F, AC 1993, nr. 289). Het OM heeft hieruit afgeleid dat het ("nieuwe") middel niet ontvankelijk is.

- Artt. 22 en 30, § 4 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 5.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden,
ondertekend op 4 november 1950, te Rome

31 maart 2021

P.21.0394.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.14](#)

AC nr. ...

STRAF

SAMENLOOP

Samenloop - Meerdaadse - Strafvueroeringsrechtbank - Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep - Beslissing die, zonder verzochte elektronisch toezicht toe te kennen of te weigeren, duur en verstrijken van straffen bepaalt alsook datum van toelaatbaarheid tot voorwaardelijke invrijheidstelling en die opslorping van straf door andere vaststelt - Voorbereidende beslissing - Voorbarig cassatieberoep

Uit artikel 96, eerste lid, Wet Strafvueroering volgt dat de enige beslissingen (1) van de strafvueroeringsrechter en van de strafvueroeringsrechtbank die voor cassatieberoep openstaan diegene zijn met betrekking tot de toekenning, de afwijzing, de herziening of de herroeping van de in Titel V, Wet Strafvueroering bedoelde strafvueroeringsmodaliteiten, evenals de krachtens Titel XI van die wet genomen beslissingen; het vonnis van de strafvueroeringsrechtbank dat zonder het verzochte elektronisch toezicht toe te kennen of te weigeren, enerzijds beslist dat, voor het bepalen van de duur en het verstrijken van de straffen, alsook van de datum van toelaatbaarheid tot de voorwaardelijke invrijheidstelling, de door een Frans hof van assisen opgelegde opsluiting een door een Belgische rechtbank opgelegde gevangenisstraf opslorpt, dat laatstgenoemde beslissing niet in aanmerking dient te worden genomen voor het bepalen van de datum van toelaatbaarheid tot de voorwaardelijke invrijheidstelling en, dat de ondergane opsluiting dient te worden verrekend met de strafvueroering die door het voormelde hof van assisen werd uitgesproken, en anderzijds de griffie van de gevangenis uitnodigt om bijgevolg de opsluitingsfiche te verbeteren met inachtneming van die nieuwe elementen, bereidt het onderzoek van het verzoek tot toekenning van die modaliteit voor, houdt geen verband met de in artikel 420, tweede lid, 1°, Wetboek van Strafvordering bedoelde uitzonderingen en kan bovendien geen krachtens titel XI Wet Strafvueroering genomen beslissing zijn, en, om die reden, is het vatbaar voor een cassatieberoep, aangezien de artikelen 81 tot 86, die deel uitmaken van de voormelde titel XI, nog niet in werking waren getreden (2). (1) Die op grond van die wet zijn genomen: zie Cass. 17 maart 2021, AR P.21.0272.F, AC 2021, nr. 201, betreffende het cassatieberoep tegen de beslissing van de strafvueroeringsrechtbank te Brussel over de betwisting door de veroordeelde van de door de procureur des Konings te Brussel genomen beslissing om een straf of maatregel met toepassing van artikel 18, § 4, Wet Erkenning Vrijheidsbenemende Straffen aan te passen. (2) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 239.

- Art. 61 oud Strafwetboek

- Artt. 81 tot 86 en 96, eerste lid Wet 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafvueroeringsmodaliteiten

- Art. 420, eerste lid Wetboek van Strafvordering

31 maart 2021

P.21.0354.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.11](#)

AC nr. ...

Samenloop - Gescheiden berechting - Strafvueroeringsrechtbank - Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep - Beslissing die, zonder verzochte elektronisch toezicht toe te kennen of te weigeren, duur en verstrijken van straffen bepaalt alsook datum van toelaatbaarheid tot voorwaardelijke invrijheidstelling en die opslorping van straf door andere vaststelt - Voorbereidende beslissing - Voorbarig cassatieberoep

Uit artikel 96, eerste lid, Wet Strafvordering volgt dat de enige beslissingen (1) van de strafuitvoeringsrechter en van de strafuitvoeringsrechtbank die voor cassatieberoep openstaan diegene zijn met betrekking tot de toekenning, de afwijzing, de herziening of de herroeping van de in Titel V, Wet Strafvordering bedoelde strafuitvoeringsmodaliteiten, evenals de krachtens Titel XI van die wet genomen beslissingen; het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dat zonder het verzochte elektronisch toezicht toe te kennen of te weigeren, enerzijds beslist dat, voor het bepalen van de duur en het verstrijken van de straffen, alsook van de datum van toelaatbaarheid tot de voorwaardelijke invrijheidstelling, de door een Frans hof van assisen opgelegde opsluiting een door een Belgische rechtbank opgelegde gevangenisstraf opsloort, dat laatstgenoemde beslissing niet in aanmerking dient te worden genomen voor het bepalen van de datum van toelaatbaarheid tot de voorwaardelijke invrijheidstelling en, dat de ondergane opsluiting dient te worden verrekend met de strafuitvoering die door het voormelde hof van assisen werd uitgesproken, en anderzijds de griffie van de gevangenis uitnodigt om bijgevolg de opsluitingsfiche te verbeteren met inachtneming van die nieuwe elementen, bereidt het onderzoek van het verzoek tot toekenning van die modaliteit voor, houdt geen verband met de in artikel 420, tweede lid, 1°, Wetboek van Strafvordering bedoelde uitzonderingen en kan bovendien geen krachtens titel XI Wet Strafvordering genomen beslissing zijn, en, om die reden, is het vatbaar voor een cassatieberoep, aangezien de artikelen 81 tot 86, die deel uitmaken van de voormelde titel XI, nog niet in werking waren getreden (2). (1) Die op grond van die wet zijn genomen: zie Cass. 17 maart 2021, AR P.21.0272.F, AC 2021, nr. 201, betreffende het cassatieberoep tegen de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank te Brussel over de betwisting door de veroordeelde van de door de procureur des Konings te Brussel genomen beslissing om een straf of maatregel met toepassing van artikel 18, § 4, Wet Erkenning Vrijheidsbenemende Straffen aan te passen. (2) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 239.

- Art. 61 oud Strafwetboek

- Artt. 81 tot 86 en 96, eerste lid Wet 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten

- Art. 420, eerste lid Wetboek van Strafvordering

31 maart 2021

P.21.0354.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.11](#)

AC nr. ...

ZWAARSTE STRAF

Zwaarste straf - Eenvoudige schuldigverklaring en opschorting van de uitspraak van de veroordeling - Zwaarste maatregel - Relatieve werking van het hoger beroep

De appelrechter die kennisneemt van het enkel hoger beroep van de beklaagde, kan de toestand van de beklaagde zoals deze voortvloeit uit het beroepen vonnis niet verzwaren (1); de maatregel van opschorting van de uitspraak van de veroordeling die de wettelijke mogelijkheid tot herroeping inhoudt, is zwaarder dan een schuldigverklaring (2); derhalve kan de appelrechter niet, op het enkel hoger beroep van de beklaagde tegen een vonnis dat een eenvoudige schuldigverklaring uitspreekt, de uitspraak van de veroordeling tot een hoofdstraf opschorten. (1) Zie Cass. 11 juni 2019, AR P.19.0062.N, AC 2019, nr. 358; Cass. 11 februari 2015, AR P.14.1706.F, AC 2015, nr. 101: "volgens uit de devolutieve werking van het rechtsmiddel, verbiedt [de relatieve werking van het hoger beroep] de appelrechters om de toestand van de beklaagde te verergeren wanneer zij kennis nemen van het enkel hoger beroep van de beklaagde"; M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY et D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, Die Keure, Brugge, 8e uitg., 2017, vol. II, p. 1512-1513. (2) Zie (invloed wat betreft de verplichting die op de appelrechters rust om vast te stellen dat hun beslissing bij eenparigheid van de leden van de zetel is geweest) Cass. 11 januari 2012, AR P.11.1359.F, AC 2012, nr. 24; Cass. 25 april 2007, AR P.06.1597.F, AC 2007, nr. 207, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; M.-A. BEERNAERT e.a., o.c., p. 1526; F. KUTY, "Tendances récentes en matière de délai raisonnable", in *Actualités de droit pénal et de procédure pénale*, Brussel, Uitg. Jonge Balie Brussel, 2001, pp. 148 tot 167.

- Art. 3 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie
- Art. 21ter Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering
- Artt. 199 en 202 Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.1203.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.11](#)

AC nr. ...

STRAFUITVOERING

- Strafvuiveringsrechtbank - Modaliteiten van beperkte detentie en elektronisch toezicht - Tegenaanwijzingen - Beoordeling

De strafvuiveringsmodaliteiten van beperkte detentie en elektronisch toezicht kunnen weliswaar worden toegekend onder identieke tijdsvoorwaarden, maar zijn verder van elkaar te onderscheiden door de graad van vrijheidsbeperking van de veroordeelde en de mate waarin daarbij de samenleving wordt beschermd; daaruit volgt dat de strafvuiveringsrechtbank de aanwezigheid van de tegenaanwijzingen voor elk van beide onderdelen anders kan beoordelen.

- Art. 47, § 1 Wet 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafvuiveringsmodaliteiten

29 december 2020

P.20.1226.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.10](#)

AC nr. ...

- Strafvuiveringsrechtbank - Modaliteiten van strafvuivering - Tegenaanwijzingen - Gunstige evaluatie van een eerdere strafvuiveringsmodaliteit of bijzondere uitvoeringsmodaliteit - Beoordeling

Geen enkele bepaling verzet zich ertegen dat de strafvuiveringsrechtbank bij de beoordeling van tegenaanwijzingen in aanmerking neemt dat eerst een aan de veroordeelde toegekende bijzondere uitvoeringsmodaliteit of andere strafvuiveringsmodaliteit gunstig moet zijn verlopen.

29 december 2020

P.20.1226.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.10](#)

AC nr. ...

- Strafvuiveringsrechtbank - Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep - Beslissing die, zonder verzochte elektronisch toezicht toe te kennen of te weigeren, duur en verstrijken van straffen bepaalt alsook datum van toelaatbaarheid tot voorwaardelijke invrijheidstelling en die opslorping van straf door andere vaststelt - Voorbereidende beslissing - Voorbarig cassatieberoep

Uit artikel 96, eerste lid, Wet Strafvordering volgt dat de enige beslissingen (1) van de strafuitvoeringsrechter en van de strafuitvoeringsrechtbank die voor cassatieberoep openstaan diegene zijn met betrekking tot de toekenning, de afwijzing, de herziening of de herroeping van de in Titel V, Wet Strafvordering bedoelde strafuitvoeringsmodaliteiten, evenals de krachtens Titel XI van die wet genomen beslissingen; het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dat zonder het verzochte elektronisch toezicht toe te kennen of te weigeren, enerzijds beslist dat, voor het bepalen van de duur en het verstrijken van de straffen, alsook van de datum van toelaatbaarheid tot de voorwaardelijke invrijheidstelling, de door een Frans hof van assisen opgelegde opsluiting een door een Belgische rechtbank opgelegde gevangenisstraf opsloort, dat laatstgenoemde beslissing niet in aanmerking dient te worden genomen voor het bepalen van de datum van toelaatbaarheid tot de voorwaardelijke invrijheidstelling en, dat de ondergane opsluiting dient te worden verrekend met de strafuitvoering die door het voormelde hof van assisen werd uitgesproken, en anderzijds de griffie van de gevangenis uitnodigt om bijgevolg de opsluitingsfiche te verbeteren met inachtneming van die nieuwe elementen, bereidt het onderzoek van het verzoek tot toekenning van die modaliteit voor, houdt geen verband met de in artikel 420, tweede lid, 1°, Wetboek van Strafvordering bedoelde uitzonderingen en kan bovendien geen krachtens titel XI Wet Strafvordering genomen beslissing zijn, en, om die reden, is het vatbaar voor een cassatieberoep, aangezien de artikelen 81 tot 86, die deel uitmaken van de voormelde titel XI, nog niet in werking waren getreden (2). (1) Die op grond van die wet zijn genomen: zie Cass. 17 maart 2021, AR P.21.0272.F, AC 2021, nr. 201, betreffende het cassatieberoep tegen de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank te Brussel over de betwisting door de veroordeelde van de door de procureur des Konings te Brussel genomen beslissing om een straf of maatregel met toepassing van artikel 18, § 4, Wet Erkenning Vrijheidsbenemende Straffen aan te passen. (2) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 239.

- Art. 61 oud Strafwetboek

- Artt. 81 tot 86 en 96, eerste lid Wet 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten

- Art. 420, eerste lid Wetboek van Strafvordering

31 maart 2021

P.21.0354.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.11

AC nr. ...

STRAFVORDERING

- Omschrijving van de telastlegging - Recht en plicht van het vonnisgerecht - Heromschrijving - Onaantastbare beoordeling door de feitenrechter - Grens - Aanhangigmaking

In correctionele zaken of politiezaken maakt de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding om te verschijnen niet de hierin vervatte omschrijving bij het vonnisgerecht aanhangig, maar de feiten zoals ze uit de stukken van het gerechtelijk onderzoek blijken en waarop de verwijzingsbeschikking of de dagvaarding zijn gegrond; de feitenrechter is niet gebonden door de omschrijving die de voormelde akten aan de feiten hebben gegeven; die eerste omschrijving is voorlopig en het vonnisgerecht, zelfs in hoger beroep, heeft het recht en de plicht om, met eerbiediging van het recht van verdediging, aan de feiten hun juiste omschrijving te geven; hoewel, met het oog op die herkwalficatie, niet is vereist dat de bestanddelen van het aanvankelijk omschreven misdrijf en van het heromschreven misdrijf dezelfde zijn, moet de nieuwe omschrijving desalniettemin hetzelfde feit betreffen als datgene dat aan de vervolging ten grondslag ligt of moet ze daarin zijn begrepen; de beoordeling door de feitenrechter is in dat opzicht onaantastbaar (1). (1) Ibid.; zie Cass. 14 juni 2017, AR P.17.0361.F, AC 2017, nr. 387; Cass. 14 juni 2017, AR P.17.0259.F, AC 2017, nr. 386 met concl. "in hoofdzaak" OM op datum in Pas.; P. MORLET, "Changement de qualification, droits et devoirs du juge", R.D.P.C., 1990, p. 561-590; J. DE CODT, Des nullités de l'instruction et du jugement, Brussel, Larcier, 2006, p. 168.

- Artt. 130, 145 en 182 Wetboek van Strafvordering

31 maart 2021

P.21.0221.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.7](#)

AC nr. ...

TELEGRAAF EN TELEFOON

- Uitspraak van een boete door het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie - Betwisting van de keuze voor de boete en het bedrag van de boete - Marktenhof - Bevoegdheid van de rechter - Aard

° Het arrest dat oordeelt dat, enerzijds, het Belgisch Instituut voor postdiensten en telecommunicatie geen andere gegevens aanbrengt die de ernst van de inbreuk verantwoordt dan die welke het reeds in aanmerking had genomen bij de keuze voor de geldboete, met uitzondering van de duur van het tijdvak waarbinnen de inbreuken zijn gepleegd, en dat, anderzijds, de door het Instituut aangevoerde verzwarende omstandigheden noch relevant noch bewezen zijn, en besluit dat, bij gebrek aan richtlijnen, coherentie in de ten aanzien van de operatoren genomen beslissingen en van andere objectieve gegevens, het bedrag van de geldboete enkel ex aequo et bono kan worden vastgesteld, baseert zijn beslissing niet op opportuiniteitsredenen of subjectieve overwegingen, maar op een onderzoek in feite en in rechte dat rekening houdt met alle omstandigheden van de zaak in het licht van de criteria van evenredigheid, objectiviteit, transparantie en non-discriminatie.

- Art. 5 Wet 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie

- Artt. 2, § 1, en 21, § 5 Wet 17 januari 2003 met betrekking tot het statuut van de regulator van de Belgische post- en telecommunicatiesector

19 april 2021

C.20.0338.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.7

AC nr. ...

VERBINTENIS

- *Opschortende voorwaarde*

De opschortende voorwaarde beïnvloedt het bestaan van de overeenkomst niet maar leidt tot de opschorting van de uitvoering van de hiermee gepaard gaande verbintenis (1).

(1) Zie concl. OM op datum in Pas. 2021, nr. 329.

- Artt. 1168 en 1180 Oud Burgerlijk Wetboek

6 mei 2021

C.20.0520.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.1](#)

AC nr. ...

VEROORDELING MET UITSTEL EN OPSCHORTING VAN DE VER

GEWONE OPSCHORTING

Gewone opschorting - Eenvoudige schuldigverklaring en opschorting van de uitspraak van de veroordeling - Zwaarste maatregel - Relatieve werking van het hoger beroep

De appelrechter die kennisneemt van het enkel hoger beroep van de beklaagde, kan de toestand van de beklaagde zoals deze voortvloeit uit het beroepen vonnis niet verzwaren (1); de maatregel van opschorting van de uitspraak van de veroordeling die de wettelijke mogelijkheid tot herroeping inhoudt, is zwaarder dan een schuldigverklaring (2); derhalve kan de appelrechter niet, op het enkel hoger beroep van de beklaagde tegen een vonnis dat een eenvoudige schuldigverklaring uitspreekt, de uitspraak van de veroordeling tot een hoofdstraf opschorten. (1) Zie Cass. 11 juni 2019, AR P.19.0062.N, AC 2019, nr. 358; Cass. 11 februari 2015, AR P.14.1706.F, AC 2015, nr. 101: "volgens uit de devolutieve werking van het rechtsmiddel, verbiedt [de relatieve werking van het hoger beroep] de appelrechters om de toestand van de beklaagde te verergeren wanneer zij kennis nemen van het enkel hoger beroep van de beklaagde"; M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY et D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, Die Keure, Brugge, 8e uitg., 2017, vol. II, p. 1512-1513. (2) Zie (invloed wat betreft de verplichting die op de appelrechters rust om vast te stellen dat hun beslissing bij eenparigheid van de leden van de zetel is geweest) Cass. 11 januari 2012, AR P.11.1359.F, AC 2012, nr. 24; Cass. 25 april 2007, AR P.06.1597.F, AC 2007, nr. 207, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; M.-A. BEERNAERT e.a., o.c., p. 1526; F. KUTY, "Tendances récentes en matière de délai raisonnable", in *Actualités de droit pénal et de procédure pénale*, Brussel, Uitg. Jonge Balie Brussel, 2001, pp. 148 tot 167.

- Art. 3 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie
- Art. 21ter Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering
- Artt. 199 en 202 Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.1203.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.11](#)

AC nr. ...

VERVOER

GOEDERENVERVOER

Goederenvervoer - Landvervoer. wegvervoer - Internationaal vervoer - C.M.R.- Verdrag - Vervoerder - Aansprakelijkheid - Toepassingsgebied

Het Verdrag van 19 mei 1956 betreffende de overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen over de weg regelt enkel de aansprakelijkheid van de vervoerder bij verlies of averij van de vervoerde goederen of bij vertraging van hun levering; het regelt niet de aansprakelijkheid van de vervoerder voor andere schade (1) , met name die welke wordt veroorzaakt door een vervoer van bedrijfsafvalstoffen dat wordt uitgevoerd in strijd met de geldende bepalingen van nationaal recht inzake de verwijdering, het afvoeren of de behandeling ervan door een erkende inrichting (2). (1) Cass. 23 januari 2014 AR C.12.0356.N, AC 2014, nr. 56, met concl. van advocaat-generaal VAN INGELGEM. (2) Volgens het OM faalde het middel naar recht in zoverre het de inlichting of de vermelding betreffende de juiste aard van het gevaar dat de vervoerde gevaarlijke goederen in voorkomend geval opleveren, toevoegt aan de voorwaarden van de strafbaarstelling van de misdrijven wegens dewelke de eisers zijn veroordeeld. (M.N.B.)

- Art. 22 Verdrag van 19 mei 1956 betreffende de overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen over de weg (C.M.R.)

13 januari 2021

P.20.0429.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.9](#)

AC nr. ...

VONNISSEN EN ARRESTEN

STRAFZAKEN

Strafzaken - Strafvordering - Veroordeling van de lasthebber ad hoc en niet van de beklagde rechtspersoon - Geen louter materiële vergissing

De aanwijzing van de lasthebber ad hoc om de beklagde rechtspersoon te vertegenwoordigen, heeft niet tot gevolg dat de strafrechtelijke of de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de lastgever voor de hem ten laste gelegde feiten wordt overgedragen op de lasthebber; hieruit volgt dat de door de rechtspersoon opgelopen veroordelingen niet aan de lasthebber ad hoc kunnen worden opgelegd, alleen maar omdat hij die rechtspersoon heeft vertegenwoordigd; het arrest dat een persoon als beklagde kwalificeert maar hem tegelijkertijd de hoedanigheid van lasthebber ad hoc toekent en hem vervolgens hoofdelijk met de bestuurders van de vertegenwoordigde vennootschap veroordeelt tot betaling van de vergoedingen aan de verweerders, en dat de door de tweede en de derde verweerders tegen hem ingestelde burgerlijke rechtsvorderingen in beginsel gegrond verklaart, is niet naar recht verantwoord; aangezien het niet om een louter materiële vergissing gaat en het Hof niet bevoegd is om een veroordeelde in de plaats te stellen van een andere, wordt de vernietiging met verwijzing uitgesproken (1). (1) Het OM heeft, in hoofdorde, aangevoerd dat die veroordeling een kennelijke materiële vergissing uitmaakt die het Hof kan verbeteren (vgl., wat betreft de verbetering van de identiteit van een partij die in het bevel tot aanhouding verkeerdelijk is vermeld, Cass. 27 mei 2020, AR P.20.0522.F, AC 2020, nr. 327, en verwijzingen in noot). (M.N.B.)

- Art. 2bis Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0429.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.9](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Burgerlijke rechtsvordering - Veroordeling van de lasthebber ad hoc en niet van de beklagde rechtspersoon - Geen louter materiële vergissing

De aanwijzing van de lasthebber ad hoc om de beklagde rechtspersoon te vertegenwoordigen, heeft niet tot gevolg dat de strafrechtelijke of de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de lastgever voor de hem ten laste gelegde feiten wordt overgedragen op de lasthebber; hieruit volgt dat de door de rechtspersoon opgelopen veroordelingen niet aan de lasthebber ad hoc kunnen worden opgelegd, alleen maar omdat hij die rechtspersoon heeft vertegenwoordigd; het arrest dat een persoon als beklagde kwalificeert maar hem tegelijkertijd de hoedanigheid van lasthebber ad hoc toekent en hem vervolgens hoofdelijk met de bestuurders van de vertegenwoordigde vennootschap veroordeelt tot betaling van de vergoedingen aan de verweerders, en dat de door de tweede en de derde verweerders tegen hem ingestelde burgerlijke rechtsvorderingen in beginsel gegrond verklaart, is niet naar recht verantwoord; aangezien het niet om een louter materiële vergissing gaat en het Hof niet bevoegd is om een veroordeelde in de plaats te stellen van een andere, wordt de vernietiging met verwijzing uitgesproken (1). (1) Het OM heeft, in hoofdorde, aangevoerd dat die veroordeling een kennelijke materiële vergissing uitmaakt die het Hof kan verbeteren (vgl., wat betreft de verbetering van de identiteit van een partij die in het bevel tot aanhouding verkeerdelijk is vermeld, Cass. 27 mei 2020, AR P.20.0522.F, AC 2020, nr. 327, en verwijzingen in noot). (M.N.B.)

- Art. 2bis Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0429.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.9](#)

AC nr. ...

VOORLOPIGE HECHTENIS

ALLERLEI

Allerlei - Toezicht door de onderzoeksgerechten - Ambtshalve toezicht op de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek - Niet-ontvankelijkheid van de strafvordering - Eindbeslissing

De kamer van inbeschuldigingstelling kan niet, in het kader van de loutere controle van de regelmatigheid van de voorlopige hechtenis, de strafvervolgning niet-ontvankelijk verklaren in een eindbeslissing zonder artikel 235bis Wetboek van Strafvordering toe te passen, dat, in het kader van het ambtshalve onderzoek van de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek en met het oog op een goede rechtsbedeling, voorschrijft het debat te heropenen, alle partijen op te roepen en een debat op tegenspraak te houden, opdat in hetzelfde arrest over de voormelde controle uitspraak kan worden gedaan (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 21; het Hof heeft in een soortgelijke zaak, in twee opeenvolgende arresten, allereerst de niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel vastgesteld, in zoverre het was gericht tegen de beslissing over de voorlopige hechtenis waarin de invrijheidsstelling van de verweerder werd bevolen, en voor het overige de behandeling van de zaak uitgesteld tot na de verstrijksdatum van de bij artikel 429, tweede lid, Wetboek van Strafvordering bepaalde termijn van twee maanden voor de neerlegging van de memorie, en heeft vervolgens het bestreden arrest vernietigd in zoverre het uitspraak doet over de regelmatigheid van de strafvordering (Cass. 23 december 2020 en 3 maart 2021, AR P.20.1247.F, niet gepubliceerd). (M.N.B.)

- Art. 235bis, § 3 Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0956.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.1](#)

AC nr. ...

Allerlei - Toezicht door de onderzoeksgerechten - Toezicht op de regelmatigheid van het gerechtelijk onderzoek - Niet-ontvankelijkheid van de strafvordering - Eindbeslissing - Beslissing waartegen cassatieberoep openstaat

Tegen de eindbeslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling die, in het kader van het onderzoek van de regelmatigheid van de voorlopige hechtenis, de strafvervolgning niet-ontvankelijk verklaart, staat cassatieberoep open (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 21.

- Art. 31 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 235bis, § 3 Wetboek van Strafvordering

13 januari 2021

P.20.0956.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.1](#)

AC nr. ...

BEVEL TOT AANHOUDING

Bevel tot aanhouding - Europees aanhoudingsbevel - Aanhoudingsbevel uitgevaardigd door een Belgische rechterlijke autoriteit - Overlevering - Feiten waarvoor de overlevering is geweigerd - Regelmatigheid van het bevel tot aanhouding

Wanneer de onderzoeksrechter een regelmatig bevel tot aanhouding verleent voor feiten waarvoor de verdachte ter uitvoering van een Europees aanhoudingsbevel is overgeleverd, leidt het enkele feit dat dit bevel ook slaat op feiten waarvoor de verdachte niet is overgeleverd en waarvoor hij dus ingevolge de toepassing van het specialiteitsbeginsel niet kan worden vervolgd, niet tot de onregelmatigheid van het bevel tot aanhouding (1). (1) Cass. 12 september 2017, AR P.15.1413.N, AC 2017, nr. 463 met concl. van advocaat-generaal M. TIMPERMAN.

13 oktober 2020

P.20.0992.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.15](#)

AC nr. ...

CASSATIEBEROEP

Cassatieberoep - Andere beslissingen dan die welke de voorlopige hechtenis handhaven - Ontvankelijkheid

Artikel 31 Voorlopige Hechteniswet staat enkel cassatieberoep toe tegen beslissingen die de voorlopige hechtenis handhaven (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 21.

- Art. 31 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

13 januari 2021

P.20.0956.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210113.2F.1](#)

AC nr. ...

Cassatieberoep - Redelijke termijn - Overschrijding - Beoordelingscriteria

Krachtens artikel 5.3 EVRM onderzoekt de rechter die belast is met de uitspraak over de voorlopige hechtenis of in het licht van de omstandigheden van de zaak de redelijke termijn al dan niet is overschreden; bij die beoordeling onderzoekt de rechter op grond van de concrete gegevens van de zaak en na een geactualiseerde, nauwkeurige en geïndividualiseerde beoordeling zowel de effectieve als de relatieve duur van de hechtenis, de complexiteit van de zaak en van het gerechtelijk onderzoek, de wijze waarop het onderzoek wordt gevoerd, de ijver van de met het onderzoek belaste overheden en het gedrag van de in verdenkinggestelde (1). (1) Cass. 2 december 2020, AR P.20.1179.F, AC 2020, nr. 743; Cass. 17 maart 2010, AR P.10.0434.F, AC 2010, nr. 194; Cass. 17 februari 2010, AR P.10.0267.F, AC 2010, nr. 106. Zie M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, Die Keure, Brugge, 9de uitg., 2021, I, p. 1058-1059.

- Artt. 22 en 30, § 4 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 5.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

31 maart 2021

P.21.0394.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.14](#)

AC nr. ...

HANDHAVING

Handhaving - Motivering

Uit het enkele feit dat de rechter zijn beslissing over de handhaving van de voorlopige hechtenis en de redelijkheid ervan geheel of grotendeels grondt op redenen die zijn ontleend aan eerdere rechterlijke beslissingen over de voorlopige hechtenis volgt niet dat zijn beslissing daardoor niet zou getuigen van een noodzakelijke individualisering of zou getuigen van een automatisme dat niet verenigbaar is met het uitzonderlijke en evolutieve karakter van de voorlopige hechtenis; het is noodzakelijk maar voldoende dat de rechter onderzoekt of op het ogenblik van zijn beslissing er nog voldoende redenen zijn die een handhaving van de voorlopige hechtenis verantwoorden en of de duur van die hechtenis nog steeds redelijk is en daarbij kan hij oordelen dat redenen die reeds eerder in aanmerking werden genomen om de voorlopige hechtenis te handhaven, nog steeds actueel zijn.

13 oktober 2020

P.20.0980.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201013.2N.14](#)

AC nr. ...

Handhaving - Middelen opgenomen in de vordering van de procureur-generaal - Motiveringsplicht

De schriftelijke vordering die de procureur-generaal neemt ter gelegenheid van het hoger beroep tegen een beslissing inzake de handhaving van de voorlopige hechtenis is geen conclusie waarop de rechter moet antwoorden; de kamer van inbeschuldigingstelling moet dan ook niet antwoorden op daarin opgenomen middelen tot staving van de vordering van de procureur-generaal.

29 december 2020

P.20.1289.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.14](#)

AC nr. ...

Handhaving - Geschrift met middelen ingediend per fax ter griffie - Geen neerlegging van het geschrift op de terechtzitting - Geen herneming van de middelen in het geschrift - Motiveringsplicht

Buiten de gevallen van artikelen 152 Wetboek van Strafvordering en 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, is een geschrift uitgaande van een partij of haar advocaat dat ter griffie per fax is ingediend, zonder dat uit de stukken van de rechtspleging blijkt dat het andermaal ter terechtzitting is neergelegd of dat de eiser zijn middelen mondeling heeft aangevoerd of hernomen, geen schriftelijke conclusie waarop de rechter moet antwoorden, ongeacht de benaming of vorm van dat geschrift (1); die regel geldt ook voor de onderzoeksgerechten die uitspraak doen over de handhaving van de voorlopige hechtenis. (1) Cass. 21 november 2017, AR P.17.0777.N, AC 2007, nr. 663; Cass. 19 september 2017, AR P.16.1065.N, AC 2017, nr. 482; Cass. 18 april 2007, AR P.07.0015.F, AC 2007, nr. 189. Zie I. COUWENBERG en F. VAN VOLSEM, Concluderen voor de strafrechter, Intersentia, 2018, 17-25.

- Art. 23, 4° Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

29 december 2020

P.20.1289.N

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201229.2N.14](#)

AC nr. ...

Handhaving - Redelijke termijn - Door de inverdenkinggestelde niet-aangevoerde miskennis - Invloed op de verplichting om de beslissing over de handhaving van de voorlopige hechtenis met redenen te omkleden

Uit geen enkele wettelijke bepaling of verdragsbepaling vloeit voort dat de rechter in zijn beslissing dient te vermelden dat hij de naleving van de redelijke termijn van de hechtenis heeft nagegaan wanneer de inverdenkinggestelde de miskennis ervan niet heeft aangevoerd (1). (1) Zie, betreffende de toepassing van art. 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, Cass. 13 december 2017, AR P.17.0383.F, AC 2017, nr. 710. Het onderzoeksgerecht dient ongetwijfeld te antwoorden op de conclusie waarin de verdachte de redenen opgaf waarom volgens hem de redelijke termijn was verstreken (Cass. 12 augustus 1991, AC 1990-1991, p. 1083). Het dient dat daarentegen niet ambtshalve te onderzoeken. Dat middel "kan niet voor de eerste maal voor het Hof worden voorgedragen" (zie Cass. 16 juni 1993, AR P.93.0864.F, AC 1993, nr. 289). Het OM heeft hieruit afgeleid dat het ("nieuwe") middel niet ontvankelijk is.

- Artt. 22 en 30, § 4 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis
- Art. 5.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

31 maart 2021

P.21.0394.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.14](#)

AC nr. ...

Handhaving - Redelijke termijn - Overschrijding - Beoordelingscriteria

Krachtens artikel 5.3 EVRM onderzoekt de rechter die belast is met de uitspraak over de voorlopige hechtenis of in het licht van de omstandigheden van de zaak de redelijke termijn al dan niet is overschreden; bij die beoordeling onderzoekt de rechter op grond van de concrete gegevens van de zaak en na een geactualiseerde, nauwkeurige en geïndividualiseerde beoordeling zowel de effectieve als de relatieve duur van de hechtenis, de complexiteit van de zaak en van het gerechtelijk onderzoek, de wijze waarop het onderzoek wordt gevoerd, de ijver van de met het onderzoek belaste overheden en het gedrag van de inverdenkinggestelde (1). (1) Cass. 2 december 2020, AR P.20.1179.F, AC 2020, nr. 743; Cass. 17 maart 2010, AR P.10.0434.F, AC 2010, nr. 194; Cass. 17 februari 2010, AR P.10.0267.F, AC 2010, nr. 106. Zie M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, Die Keure, Brugge, 9de uitg., 2021, I, p. 1058-1059.

- Artt. 22 en 30, § 4 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis
- Art. 5.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

31 maart 2021

P.21.0394.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.14](#)

AC nr. ...

VORDERING IN RECHTE

- Faillissement, faillissementsakkoord en gerechtelijk akkoord - Schuldeiser - Vordering in rechte - Hoedanigheid - Ontvankelijkheid

Hoewel het onderzoek van het bestaan en de omvang van de schade verband houdt met de gegrondheid van de rechtsvordering, bepaalt de beoordeling van het individueel karakter van die schade of de schuldenaar de hoedanigheid heeft om in rechte op te treden, en houdt die beoordeling bijgevolg verband met de ontvankelijkheid van de rechtsvordering (1). (1) Zie Cass. 17 januari 2008, AR F.06.0079.N, AC 2008, nr. 33.

- Artt. 16 tot 20, 26, 40, 49, 51, 57, 75 en 99 Wet 8 augustus 1997
- Art. 17 Gerechtelijk Wetboek

25 maart 2021

C.19.0021.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210325.1F.8](#)

AC nr. ...

- Belang en hoedanigheid - Pacht - Voorkooprecht - Verkoop aan iemand anders dan de pachter - Opschortende voorwaarde van de machtiging van de vrederechter - Rechtsvordering ter vervulling van die voorwaarde - Belang en hoedanigheid van de derde-verkrijger

Wanneer de eigenaar van een onroerend goed dat het voorwerp uitmaakt van een pachtovereenkomst, dat goed aan een derde-verkrijger verkoopt onder de opschortende voorwaarde dat de eigenaar door de vrederechter gemachtigd wordt om het goed te verkopen zonder dat het recht van voorverkoop van de pachter kan worden uitgeoefend, heeft de derde-verkrijger, net als die eigenaar, het vereiste belang en de hoedanigheid om de rechtsvordering ter vervulling van die voorwaarde in te stellen (1). (1) Zie concl. OM op datum in Pas. 2021, nr. 329.

- Artt. 48 en 52, 7° en 8° Wet van 4 november 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen
- Artt. 1168 en 1180 Oud Burgerlijk Wetboek
- Art. 17 Gerechtelijk Wetboek

6 mei 2021

C.20.0520.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210506.1F.1](#)

AC nr. ...

VREEMDELINGEN

- Onwettig verblijf - Bevel om het grondgebied onverwijld te verlaten - Vasthouding met het oog op de verwijdering - Weigering van de vreemdeling om zich aan de verwijdering te onderwerpen - Beslissing tot wederopsluiting - Geen termijn om het grondgebied te verlaten - Invloed op de motivering van de wederopsluiting en de verlenging ervan

Wanneer, overeenkomstig artikel 74/14, § 3, Vreemdelingenwet, het bevel om het grondgebied te verlaten beslist dat aan de vreemdeling geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, doet de beslissing tot wederopsluiting die met toepassing van artikel 27 van die wet werd genomen ten gevolge van de weigering van de vreemdeling om zich aan de verwijdering te onderwerpen, de in artikel 74/14, § 1, bepaalde termijn niet ingaan, niettegenstaande het autonoom karakter van die beslissing; bijgevolg dient de Dienst Vreemdelingenzaken, met toepassing van voormeld artikel 74/14, § 3, noch de wederopsluiting noch de verlenging ervan met redenen te omkleden (1). (1) Artikel 74/14 Vreemdelingenwet vermeldt dat, behoudens de in zijn § 3 opgesomde uitzonderingen, de beslissing tot verwijdering waarop Titel I lquater van die wet van toepassing is (zie art. 74/10) een termijn bepaalt om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot wederopsluiting met toepassing van artikel 27 Vreemdelingenwet als gevolg van de weigering van de vreemdeling om zich aan de verwijdering te onderwerpen, vormt weliswaar een nieuwe autonome hechtenistitel. Ze vormt evenwel geen nieuwe beslissing tot verwijdering, die opnieuw een termijn zou doen lopen om het grondgebied te verlaten (behoudens de in de voormelde § 3 bedoelde uitzonderingen). Zie Cass. 3 maart 2021, AR P.21.0276.F, AC 2021, nr. 156. "Volgens artikel 110terdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt aan de vreemdeling die zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 7 of in de artikelen 27 en 74/14, § 3, Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot vasthouding met het oog op zijn verwijdering, overeenkomstig het model van bijlage 13septies, betekend. Opdat die bepaling van toepassing is op het daarin bedoelde tweede geval, moet de vreemdeling dus zowel aan de voorwaarden van artikel 27 als aan die van artikel 74/14, § 3, Vreemdelingenwet voldoen".

- Artt. 27, 74/10 en 74/14 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

31 maart 2021

P.21.0355.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.12](#)

AC nr. ...

WAPENS

**- Telastlegging van het onvergund voorhanden hebben van jachtwapens -
Beklaagde die houder is van een jachtverlof - Vordering van het openbaar ministerie
tot herkwalificatie van de feiten bij gebrek aan inschrijving in het Centraal
wapenregister - Verwerping gelet op de aanhangigmaking bij de feitenrechter**

Wanneer de rechter beslist dat de telastlegging van het voorhanden hebben van vergunningsplichtige jachtwapens niet is bewezen omdat de beklaagde houder is van een jachtverlof, kan hij uitsluiten dat de kwalificatie van het voorhanden hebben van jachtwapens, zonder het stuk bedoeld in artikel 25 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 te hebben opgemaakt, hetzelfde feit heeft kunnen betreffen als dat welk aan de oorsprong lag van de rechtsvervolgning of dat het aldus heromschreven misdrijf hierin kon zijn begrepen (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 238.

- Art. 25 KB 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet

- Artt. 11, 12, 13, eerste lid, 26 en 33 Wet 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens

31 maart 2021

P.21.0221.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210331.2F.7](#)

AC nr. ...

WERKLOOSHEID

ALLERLEI

Allerlei - Bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid - Geen of ontoereikende provisionele storting - Nalatigheidsinteressen - Rentevoet - Gewone sociale bijdragen voor werknemers en zelfstandigen - Interestvoet - Verschil in behandeling - Oorsprong

Het verschil in behandeling tussen de wettelijke rentevoet in sociale zaken, bepaald in artikel 2, § 3, van de wet van 5 mei 1865, en de rentevoet van de nalatigheidsinterest bepaald in geval van ontoereikendheid van de voor de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid te verrichten provisionele storting, vloeit voort uit artikel 62 van de wet van 28 december 1983 (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 280.

- Art. 62 Wet 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen

19 april 2021

S.20.0006.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.1](#)

AC nr. ...

Allerlei - Bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid - Geen of ontoereikende provisionele storting - Nalatigheidsinteressen - Rentevoet

Artikel 62 van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen, gewijzigd door de wet van 7 november 1987, wijkt inzake de verschuldigde nalatigheidsinterest op de bijzondere bijdrage voor sociale zekerheid uitdrukkelijk af van de wettelijke rentevoet in sociale zaken bepaald in artikel 2, § 3, van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 280.

- Art. 2, § 3 Wet 5 mei 1865 betreffende de lening tegen intrest

- Art. 62 Wet 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen

19 april 2021

S.20.0006.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.1](#)

AC nr. ...

RECHT OP UITKERING

Recht op uitkering - Tijdelijke werkloosheid - Economische werklozen - Andere tijdelijke werklozen - Onderscheid

De artikelen 42, § 1, tweede lid, en 42bis Werkloosheidsbesluit voeren een verschillend regime in voor het recht op werkloosheidsuitkeringen tussen enerzijds de categorie van de economisch werklozen, die slechts onder beperkte voorwaarden vrijgesteld kunnen worden van de wachttijd, en de categorie van de andere tijdelijk werklozen, wegens overmacht, jaarlijkse vakantie, technische stoornis of slecht weer, die zonder die voorwaarden vrijgesteld zijn van de wachttijd; rekening gehouden met de karakteristieken en wettelijke bepalingen die gemeen zijn aan de economisch werklozen en de andere tijdelijk werklozen, wegens overmacht, jaarlijkse vakantie, technische stoornis of slecht weer, zijn deze twee categorieën vanuit het oogpunt van de bestrijding van het oneigenlijk gebruik van de tijdelijke werkloosheid vergelijkbaar.

- Artt. 42, § 1, tweede lid, en 42bis KB 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering

- Artt. 10 en 11 De gecoördineerde Grondwet 1994

4 april 2022

S.20.0053.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220404.3N.4](#)

AC nr. ...

WETTEN, DECRETEN, ORDONNANTIES, BESLUITEN

WETTIGHEID VAN BESLUITEN EN VERORDENINGEN

Wettigheid van besluiten en verordeningen - Vrijstelling van advies van de Raad van State - Voorwaarde - Hoogdringendheid

De aanhef van een verordenende bepaling waarvan het ontwerp niet werd onderworpen aan het advies van de Raad van State, moet de hoogdringendheid verklaren, die moet voortvloeien uit precieze en relevante omstandigheden en zich niet mag beperken tot louter abstracte en algemene standaardformules (1). (1) Zie concl. OM, ECLI:BE:CASS:2015:CONC.20150518.3F.7.

- Art. 3, § 1 Wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij KB van 12 januari 1973

18 mei 2015

S.13.0134.F

ECLI:BE:CASS:2015:ARR.20150518.3F.7

AC nr. ...

WRAKING

- Burgerlijke zaken - Ontvankelijkheid - Grond van gewettigde verdenking - Tijdstip om het voor te dragen

Degene die een wraking wil voordragen, moet dit doen vóór de aanvang van de pleidooien, tenzij de redenen van wraking later zijn ontstaan en, indien de zaak bij verzoekschrift is ingeleid, alvorens op het verzoekschrift een beschikking is gegeven (1).

(1) Cass. 28 maart 2019, AR C.19.0105.F, AC 2019, nr. 193; Cass. 12 september 2016, AR S.16.0020.N, AC 2016, nr. 478.

- Art. 833 Gerechtelijk Wetboek

19 april 2021 C.21.0062.F [ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.8](#) AC nr. ...

- Gewettigde verdenking - Geen bewijs of begin van bewijs

Wanneer de wrakende partij noch een schriftelijk bewijs noch een begin van bewijs levert van de uitlatingen die hij aan de gewraakte rechter toeschrijft en die laatstgenoemde betwist, bestaat er geen grond om het getuigenbewijs hiervan te bevelen, maar om die wrakingsgronden te verwerpen.

- Art. 839 Gerechtelijk Wetboek

19 april 2021 C.21.0062.F [ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.8](#) AC nr. ...

- Gewettigde verdenking - Hoge graad van vijandschap - Openbaar ministerie - Inwinnen van inlichtingen - Mededeling van de inlichtingen - Gebruikte bewoordingen

Het onderzoek dat na een eerste rechtszitting door de magistraat van het openbaar ministerie werd verricht, gaat de grenzen niet te buiten van de hem voor de arbeidsgerechten toebedeelde rol van toegevoegde partij die de partijen en de rechter moet voorlichten, wanneer de bewoordingen waarin die magistraat de door hem ingewonnen inlichtingen heeft medegedeeld niet van die aard zijn dat ze bij partijen of derden een gewettigde verdenking kunnen wekken omtrent zijn bekwaamheid om, na een debat op tegenspraak over die inlichtingen, in alle onafhankelijkheid en onpartijdigheid zijn advies over de zaak te verlenen, en evenmin blijk geven van een hoge graad van vijandschap jegens de wrakende partij.

- Art. 828 Gerechtelijk Wetboek

19 april 2021 C.21.0062.F [ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210419.3F.8](#) AC nr. ...
